

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KÜLTÜRBAKANLIĞI / 1169

tiyatro
eserleri
dizisi

31

BİR SABAH GÜLEREK UYAN

Necati CUMALI

BİR SABAH GÜLEREK UYAN

-

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINLARI/1169
Tiyatro Eserleri Dizisi /31

BİR SABAH GÜLEREK UYAN

Necati CUMALI

ISBN 975-17-0618-1

© Kültür Bakanlığı / 1990

Yayımlar Dairesi Başkanlığı'nın 23.5.1990 tarih ve 928.0.904 sayılı makam onayına dayalı olarak Döner Sermaye İşletmeleri Merkez Müdürlüğü'nün 21.6.1990 tarih ve 1990/101 sayılı makam onayı ile birinci defa olarak 5.000 adet bastırılmıştır.

Semih Ofset - ANKARA

ÖNSÖZ

"Bir Sabah Gülerek Uyan"ın kişileri, bizim tiyatro edebiyatımızın pek az ilgilendiği kimseley. Suna Say'ın hizmetçisi Nazife Işık'ın dışında tümü aydın takımı. Suna Say evlenerek üniversiteyi yanda bırakmış. Sınıf arkadaşları Gönül Eren ile Feriha Tokbay tamamlamışlar. Biri İngilizce öğretmeni, öbürü turist rehberi. Oyundaki erkeklerin her biri mesleklerinde başarıya ulaşmışlar. Sadri Fincancıbaşı, büyük bir iş adamı, Bülent Tunalı, büyükelçi, Halim Soyköse profesör, Faruk Karlıdağ tanınmış bir avukat. Ergun Uran genç yaşta üne ulaşmış sevilen bir şair. Giderek Nazife Işık da sıradan bir hizmetçi değil. Okur yazar, kendi işinde yetişmiş, belli bir görgü çizgisine ulaşmış...

Oyundaki kişilerin ilk göze çarpan ortak yanları bu. İkinci bir ortak yanları ise oyunun temel sorunu: Bütün bu kişiler mutlu değiller. Aydın olmaları, başarılı olmaları mutlu olmalarına yetmiyor. Tümü mutluluklarının ardında, oyun boyunca mutluluklarını arıyorlar. İçlerinde mutlu denilebilecek tek kişi varsa o da Nazife Işık. O içinden geldiği gibi yaşıyor, istekleri ile kişiliği arasında denge kurabiliyor.

Kırkına yaklaşan Suna Say'ın yaşamında mutluluk iki kez kapısını çalıyor. Biri üniversite yıllarında. Bu ilişki açıklanmamış bir öğrenci aşkı olarak kalıyor, külleniyor. İkincisi, eşinin ölümünden iki yıl sonra, Ergun'u tanıyınca. İlk sevdiği erkek henüz evlenmeyi, ev açmayı düşünemeyecek parasız bir öğren-

cidir. Ergun da neredeyse öyle! Arada Suna'nun uyurgezer gibi yaşadığı yirmi yıla yakın bir süre var. Duyguları kar altında kalmış gibi geçirdiği bir yirmi yıl. Suna bu yirmi yılın sonunda, ilk kez severek sevilerek yaşadığı, bir sabah gülerek uyandığı bir aşkı sürdürebilir mi? Çevresinin değer yargılarına sağır kalarak yaşam koşullarını değiştirebilir mi? En önemlisi kendisinden on yaş küçük bir erkeğin yeminlerine, vaadlerine bağlanabilir, kendisi sevdiği sürece sevilleceğine inanabilir mi?

Denilebilir ki yaşamın sorunları bir satranç oyunundaki gibi çıkıyor oyunun kişileri karşısına. Satrançta yanlış sürülen bir taş nasıl geri alınamazsa, oyunu yenilgiye doğru yönlendirirse, Bir Sabah Gülerek Uyan'da da kişiler yaşamlarında attıkları yanlış adımlarla açmaza düşüyorlar. Feriha evli bir erkeği sevmenin, Halim Soyköse yanlış bir evliliğin diyetini ödüyorlar. Bülent Tunalı ile Sadri Fincancıbaşı'nın ilk evlilikleri adeta kendi kişiliklerinden soyutlanmış. Kendileri ile evlendikleri kadınlar arasında olmaktan çok, sağladıkları yaşam koşulları ile seçtikleri kadınlar arasında kalan bir evlenme. Suna da evlenirken kurtulamıyor bu yanlışta düşmekten. v.b...

Günümüzde roman okuyucusu olsun, tiyatro seyircisi olsun gerçekte yüz yüze gelmekten hoşlanmıyor, aldanmayı, oyalanmayı seviyor. Suna Say'ın mutluluğunu sürdürememesi bu açıdan beni korkutan bir durum. Biliyorum ki kimi seyirci, yalan da olsa Suna Say'ı mutluluğa kavuşturmamı bekleyecek benden. Ne yazık ki yaşam gözlemlerim bu sonuca ulaştırmıyor beni. Herkesin övdüğü, hayranı olduğu güzelliği, belki de Suna'ın mutsuzluğunu hazırlayan en önemli etkene dönüşüyor oyunumda. Bakın çevrenize, henüz okul sıralarında iken güzellikleriyle göz alan, bu yüzden parlak diye nitelenen evlenme önerileriyle okul-

dan koparılan yüzlerce kadın göreceksiniz Suna gibi. Sadece varlık içinde rahat yaşamanın mutlu edebildikleri için söylenebilecek sözüm yok. Ya ötekiler, duygularını, kalplerinin çağırışını susturamayanlar?... Oyunumun konusunu seçerken olsun, yazarken olsun yaşadığım hüznü onlarla paylaşacağımı umuyorum.

Necati CUMALI

KİŞİLER

Sahneye giriş sırasıyla :

NAZİFE IŞIK : 30 yaşında, Suna'nın hizmetçisi.

GÖNÜL EREN : Suna'nın arkadaşı, lise öğretmeni.

FERİHA TOKBAY : Suna'nın arkadaşı, turist rehberi.

SUNA SAY : Orta yaşlarda, dul, güzel bir kadın.

HALİM SOYKÖSE: Profesör. Suna'nın ölen kocasının arkadaşı.

BÜLENT TUNALI : Dışişleri memuru. Suna'nın ölen kocasının arkadaşı.

SADRI FİNCANCIBAŞI : Tüccar. Suna'nın ölen kocasının arkadaşı.

FARUK KARLIDAĞ: Avukat. Suna'nın ölen kocasının arkadaşı.

ERGUN URAN: Otuz yaşında, şair.

Olay, 1950'lerde Ankara'da geçer.

Bu oyun ilk kez 1 Ekim 1985 Salı akşamı Devlet Tiyatrolarının Ankara ALTINDAĞ sahnesinde aşğıdaki rol bölümü ile seyirciye sunulmuştur:

Yöneten : Mahir CANOVA

Dekor : Suar ŞEYLAN

Kostüm : Sevgi TÜRKAY

Işık : Burhanettin YAZAR

Nazife Işık : Nesrin SÜSOY

Gönül EREN : Tülay ARTUK

Feriha TOKBAY : İnci Melis PARS

Suna SAY : Ümit SERGEN

Prof. Halim SOYKÖSE : Alp ÖYKEN

Bülent TUNALI : Tamer LEVENT

Sadri FİNCANCIBAŞI : Ferdi MERTER

Faruk KARLIDAĞ : Kenan IŞIK

Ergun URAN : Ege AYDAN

Kondüvit : Kemal KORU

Suflöz : Füsun BODUÇOĞLU

DEKOR

Suna'nın evinde, salon, hol, veranda.

Solda: Giriş holü. Holü soldan ayıran duvar bir kanape arkalığını aşacak yüksekliktedir. Dekoratif demir çubuklar etajerlerle tavana bağlanır. Etajerlerde çeşitli bakırlar, vazolar vardır. Önde holü salona, geride yemek odasına bağlayan kapılar...

Ortada : Sahnenin hemen hemen 4/5 ini kaplayan salon. Oldukça ince bir beğeni ile oldukça da pahalı döşenmiştir. İngiliz stili çağla yeşili kadife kaplı bir koltuk takımı, maun küçük bir yazı masası, masanın etajer bölümü üstünde orta yaşlı bir erkeğin gümüş çerçeveli fotoğrafı... Bunların yanısıra uygun yerlerde telefon, müzik dolabı, sahnenin boyutlarına uygun düşerse empire stili ikinci bir koltuk takımı, sehpalar, değerli vazolar. Duvarlarda Courbet'yi aşmayan bir dönemden seçilmiş altın yaldızlı kalın çerçeveli tablolar, reproductionlar.

Sağda: Ortadaki bir kapıdan yatak odaları bölümüne geçilir. Sahnede yer almayan Suna'nın yatak odası geride kalmakta, bahçeye baktığı anlaşılmaktadır. Yatak odasının verandaya açılan ikinci bir kapısı vardır.

Geride: Baştan başa camlı bir bölme, salonu verandadan ayırır. Sağda solda iki kapıdan verandaya çıkılır. Veranda evin bahçesine bakar. İki yandan, merdivenlerle bahçeye inilebilir.

Çınlı renkli kumaşlardan seçilmiş şilteleriyle beyaz bir koltuk takımı, büyük saksılarda çiçekler...

Yemek odası sahnenin dışında kalmakta, salonun solundaki boşluktan başlamaktadır.

Oyun bütünüyle yukarıdaki dekorun değişik bölümlerinde geçer.

Birinci Perde : Mayısın ilk günleri.

İkinci Perde : Mayıs ayının geri kalan günleri

Üçüncü Perde : Eylül çıkarken

BİRİNCİ PERDE

I. TABLO

Mayıs başlarında bir öğle vakti.

Perde açıldığında sahnede kimseyoktur. Sonuna kadar açık bırakılan radyodan bir halk türküsü duyulur. Giriş kapısının zili çalar. Radyo parazitlenir. Zilin ikinci çalışında, Nazife, yatak odalarına geçilen kapıdan koşarak girer, radyoyu kapatarak sahneden geçer, hol kapısından çıkar.

Az sonra, Gönül önde, ardında Nazife, konuşarak girerler. Gönül spor bir tayyör giymiştir. Elinde bir ful demeti ile Varlık dergisinin son çıkan sayısı vardır.

G. EREN- Hanımının evde olmadığı nasıl da belli! Zili üç kez çaldım, ancak duyabildin!

N. IŞIK- Afedersiniz, arka odadaydım.

G. EREN- Radyonun sesi sokağın başından duyuluyordu. Radyoyu burada açar arka odada dinlersen duyamazsın elbet! Ne yapıyordun arka odada? (*Nazife'yi inceler.*)

N. IŞIK- *(Tedirgin)* Ne yapabilirim? Biraz ütüm vardı.

G.EREN- Yalnız mıydın? *(Elindeki dergiyi yazı masasına bırakır.)*

N. IŞIK- Anlayamadım!

G. EREN- Ben senin ne çapkın olduğunu bilmiyor muyum sanıyorsun?

N. IŞIK- *(Konuyu değiştirir.)* Suna Hanımı bekleyecek misiniz?

G. EREN- Çıkalı çok oldu mu? *(Salonu inceler.)*

N. IŞIK- On bire geliyordu...

G. EREN- *(Kol saatine bakar.)* Neredeyse bir olacak. Berbere mi gitti?

N. IŞIK- Bilmiyorum! Buyurun oturun, neredeyse gelir, yemeğe döneceğini söyledi...

G. EREN- Telefon eden oldu mu?

(El çantasını koltuklardan birinin üstüne bırakır. Sağ solu inceleyerek salonda dolanır.)

N. IŞIK- *(Hatırlamaya çalıştıktan sonra)* Hayır!

G. EREN- Saklıyor musun yoksa?

N. IŞIK- Ne münasibet!

G. EREN- Feriha Hanım?

N. IŞIK- Etmedi.

G. EREN- Tuhaf! Desene kapınızı ilk çalan benim yine! Anlaşıldı, bana oturup beklemek düşünüyor... *(Ful demetini uzatır.)* Kuzum şu fulleri al da bir yere yerleştir.

N. IŞIK- *(Ful demetini alır.)* Bir şey içer misiniz?

G. EREN- Ne gibi bir şey?

N. IŞIK- Kahve? Ya da meyve suyu?

G. EREN- Bir şey içeceğim ya, daha ne içeceğimi ben de bilmiyorum. Hele acele etme bakalım.

N. IŞIK- Siz bilirsiniz!

(Küçük bir çini vazoyu alarak çıkacak olur.)

G. EREN- Dur!

(N. Işık durur, olduğu yerde geri döner.)

N. IŞIK- Buyurun?

G. EREN- Elindeki vazoyu bırak. O canım fullerimi kapıyor. En iyisi *(Gösterir.)* Sehpanın üstündeki şu gümüş vazoyu al!

N. IŞIK- Hay hay... *(Vazoları değiştirir.)*

G. EREN- Geçenlerde çok hoş bir taksi şoförünün yanında gördüm seni! Pek içli dışlıydınız?

N. IŞIK- Arkadaşımdı.

G. EREN- Yakışıklı çocuktu. Evlenecek misiniz?

N. IŞIK- Sanmam!

(Elinde gümüş vazo ile çıkmak üzere ilerler.)

G. EREN- Niye?

N. IŞIK- *(Yine durur, olduğu yerde Gönül'e döner.)* Evlenmeyi hiç düşünmedim!

G. EREN- Çok yakışıyordunuz birbirinize?

N. IŞIK- Olabilir, ama böyle daha iyi...

G. EREN- Nesi iyi?

N. IŞIK- Bizim gibiler evlenince iş değişir. Erkek kısmı hemen horozlanmaya kalkar! Çok şükür ekmeğimi namusumla kazanıyorum, kocam bile olsa kimsenin kölesi olamam!

G. EREN- Aferin, senin böyle düşündüğünü bilmezdim... *(Sözü değiştirir.)* Maşallah, nereye baksan, evinizin dört bir yanı çiçek dolu!

(Camlı bölmeye yaklaşır, dışarıya bakar, verandanın kapısını açar.)

Pek bahçenizden kopmuş benzemiyorlar?

N. IŞIK- *(Güler.)* Bahçeden koparmaya sıra kalmıyor!

G. EREN- Herhalde! Eee, akşama neler hazırladınız bakalım?

N. IŞIK- Hiç bir şey!

G. EREN- Nasıl olur?

N. IŞIK- *(İç çeker.)* Oluyor işte!

G. EREN- Hanımın doğum günü olduğunu unuttu mu yoksa?

N. IŞIK- Unutmamıştır ama...

G. EREN- Öyleyse?

(N. Işık karşılık vermekte güçlük çeker. Hanımının durumuna gerçekten üzülmemektedir. Omuzlarını kaldırır, göğüs geçirir.)

N. IŞIK- Ah, tatlı hanımım ah!

G. EREN- Nesi var?

N. IŞIK- Bilmem ki! Yüzü hiç gülmüyor!

G. EREN- Boşuna tasalanıyor. Her neyse git gel bakalım, hele şu elindekilerden bir kurtul! (Nazife çıkar. Gönül koltukla kanepeler arasındaki sehpanın üstündeki kristal vazoda duran kırmızı güllere yaklaşır. Ellerini gerisinde bağlayarak eğilir, koklar.) Hımmm! Kimden acaba? (Sehpanın üstünde bulduğu küçük bir zarfı açar, içindeki kartı çıkarır okur.) Bülent Beyden! (Kartı yerleştirerek zarfı yerine bırakır.) Pek açık elli değildir ama kıyabilmiş demek! (Yazı masasına yaklaşır. Etajerin üstündeki çini vazoda duran pembe karanfilleri koklar.)

G. EREN - Kimden bu karanfiller?

N. IŞIK- (Girerken) Sadri Beyden.

G. EREN- Tahmin etmiştim!

(Müzik dolabı üstündeki kırmızı gül vazosunu gösterir.)
Ya bu güller?

N. IŞIK- Onlar da...

G. EREN- Günde kaç çiçek gönderiyor böyle?

N. IŞIK- Karanfilleri dün göndermişti, gülleri bugün.

G. EREN- Aman ne iyi! *(Karanfillere biçim verir.)* Suna Hanım kendi mi koydu bunları buraya?

N. IŞIK- Tam buldunuz!

G. EREN- Niye?

N. IŞIK- Gelen çiçeklere dönüp de baksa bari! El bile sürmez!
(Ful vazosunu etajerin üstüne bırakır. Karanfilleri ortadaki sehpanın üstüne indirir) Buyurun!

(Kapı çalınır.)

G. EREN- Kapı!

N. IŞIK- Çiçekçi! *(Acele çıkar)*

(Gönül yazı masası üstünde duran açılmamış bir mektubu alır. Pulunu damgasını inceler. Çevirip arkasına bakar, yerine bırakır.)

(Nazife elinde bir buket kırmızı karanfille döner.)

G. EREN- Allah versin, bugün çiçekçiler size çalışıyor! Kimden?

N. IŞIK- Halim Beyden olmalı.

G. EREN- Ne bildin?

N. IŞIK- Onun çiçekçisiydi.

(Boş vazolardan birini alırken, Gönül önünü keser, buketi ilişik kartı okur.)

G. EREN- Haklısın! Halim Beyden!

(Nazifeye yol verir. Çıkarken arkasından) :

Böyle çiçekler içinde yaşamak hoş değil mi Nazife?

(Kısa bir süre karşılık alamaz. Salonda yalnız kalınca verandaya çıkar. Bahçeye bakar. Nazife girerken salona döner.)

N. IŞIK- *(Sahneye girerken)* Çiçekler hoş ama...

G. EREN- Hoş olmayan ne?

N. IŞIK- Yalnızlık!

(Vazoyu kanepenin öbür yanındaki sehpanın üstüne bırakır.)

G. EREN- Gelen çiçeklere bakılırsa hanımını pek yalnız bırakmıyorlar demektir.

N. IŞIK- Gönderenler kim ki?

G. EREN- Beğenmedin mi?

N. IŞIK- Hep rahmetli beyefendinin arkadaşları!

G. EREN- Fena mı? Demek ki vefalı çıktılar!

N. IŞIK- Ne vefa, ne vefa! Eksik olsun onların vefaları!

G. EREN- Niye?

N. IŞIK- Açık açık birbiriyle yarıştalar!

G. EREN- Ne yarışmış o? *(Nazife karşılık vermez.)* Hıı?

N. IŞIK- Sanki siz bilmiyor musunuz?

G. EREN- (*Gölerek*) Bakalım hanımın elinden elmayı hangisi kapacak, öyle mi? (*Nazife gülerek*) Gülerken elinle ağzını kapama. İnci gibidişlerin var. Bırak görünsünler! (*Nazife elini ağzından çeker. Bu kez başını geriye çevirir. Gülmesini sürdürür. „Gönül yazıhanenin etajeri üstünde duran Suna'nın ölen kocası Hulki Say'ın gümüş çerçeveli fotoğrafını alır. Fotoğrafa bakarak*) Yaa Hulkicik, ölmeyecektin! Karısı güzel olanlar dostlarından önce ölmemeli! Bu işler böyle! Ardında bıraktığın dostlarınla övünebilirsin! (*Fotoğrafı yerine bırakır. Nazife'ye döner.*) Ne dersin? Yarışı kim kazanacak? (*Nazife olduğu yerde hoşnutsuzluğunu belirten yüz buruşturmalar, devinimlerle bakışlarını Gönül'den kaçırır. Omuz silker.*) Söyle?

N. IŞIK- İnşallah hiçbirisi!

G. EREN- mi dersin?

N. IŞIK- Şimdilik çiçekçiler!

G. EREN- (*Güler.*) Ay bu çok hoş işte! Bu sözünü hanımına söyleyeceğim! Sahi, şakayı bırakalım, ya rahmetli beyefendinin arkadaşlarından biriyle evlenirse?

N. IŞIK- Allah korusun! Allah yazdıysa bozsun!

G. EREN- Niye?

N. IŞIK- İzin verirsiniz gidip ütümü tamamlayayım..

G. EREN- Kaçmak yok! Beğen bakalım, hanımın evlenecek olsa kimin evin beyefendisi olmasını istersin? (*Gönderdikleri çiçeklere bakarak*) Sadri Fincancıbaşının mı? Bülent

beyin mi? Profesör Halim Soyköse'nin mi? Sahi bir de Faruk Bey var?

N. IŞIK- Hepsi de hanımımın uzak olsun!

G. EREN- Hulki Bey öleli iki yıl geçti. Hanımın hep böyle yalnız kalacak, yaşamın dertlerini tek başına yükleneccek değil ki! Bak gelen çiçekler ya pembe, ya kırmızı?

N. IŞIK- Ben hanımımın yüzü gülsün isterim!

G. EREN- Hepimizin istediği o! Hiç tanımadığı biriyle evlenmesindense? Benim bildiğim sen Hulki beyi severdin?

N. IŞIK- Severdim elbet. İyiydi, kibardı, acı söz etmezdi ama...

G. EREN- Ama?

N. IŞIK- Suna Hanımla yirmi beş yaş araları vardı!

G. EREN- Çok mu?

N. IŞIK- Kimi yerde çok, kimi yerde değil. Bazan baba kız gibi dururlardı.

G. EREN- Haksızlık ediyorsun! Beyefendinin arkadaşları hiç de yaşlı saymıyorlar kendilerini. (*Kartını alır, bir göz atar.*) Bak, Halim Bey mutluluklar diliyor hanımına! Yani (*Dudak büker.*) Vaad ediyor!

N. IŞIK- Hanımım da ona şifalar dilesin bari?..

G. EREN- Nedenmiş o?

N. IŞIK- O önce romatizmalarını iyi etsin!

G. EREN- Canım romatizma dediğin genç yaşlı herkeste var!

N. IŞIK- Onunkisi kireçleşmiş! Ellerini dizlerine bastırmadan yerinden kalkamıyor!

G. EREN- Fena mı? Senin için kolaylık olur., Mutfaktan tuz biber kalkar, ıhlamur çezvesini ateşten indirmezsın! Evin içi mis gibi ıhlamur kokar!

(Nazife'nin yüz buruşturmaları. Hoşnutsuzluğunu açıklayan el yüz devinimleri.)

Halim Beyi gözün tutmadı anlaşılan. *(Başıyla güllerini göstererek)* Bülent Beyi?

N. IŞIK- *(Ne diyeceğini kestiremiyerek)* Nasıl desem? pek, pek... Çıkaramadım işte...

G. EREN- Çekinme!

N. IŞIK- Pek kurumlu mu desem, kibirli mi?

G. EREN- Başka?

N. IŞIK- Süslücene desem mi ki?

(Bırak kalsın, geçelim anlamına bir el işaretiyle susar.)

G. EREN- Hepsi de doğru. Faruk Bey?

N. IŞIK- *(Güvenli)* Vallahi o çok konuşuyor ama, dediğinden bir şey anlayamıyorum.

G. EREN- Ya Sadri Bey?

N. IŞIK- *(İç çeker.)*

G. EREN- Ne oldu, niye iç çektin?

N. IŞIK- Ondan korkulur!

G. EREN- Niye?

N. IŞIK- Tuttuğunu koparır gibime geliyor!

(Kapı çalınır.)

G. EREN- İnşallah hanımındır.

N. IŞIK- Değil! *(Çıkarken)* Feriha Hanımın çalışı.

F. TOKBAY- *(Dışardan)* Kim var?

N. IŞIK- *(Dışardan)* Gönül Hanım.

F. TOKBAY- *(Girer)* Merhaba!

(Gönül'le öpüşürler.)

Suna evde yok mu?

G. EREN- Otur, neredeyse gelir.

F. TOKBAY- Ne yapıyoruz akşama, belli oldu mu?

G. EREN- Geline öğreniriz.

N. IŞIK- Bir şey içer misiniz?

F. TOKBAY- Kahve lütfen.

G. EREN- Öyleyse bana da.

N. IŞIK- Baş üstüne *(Çıkar.)*

F. TOKBAY- Kuzum, sahi akşama ne yapacağımız halâ belli değil mi?

G. EREN- Nazife'nin demesine bakılırsa değil!

F. TOKBAY- Ne oldu bu Suna'ya böyle?

G. EREN- Toparlanması lâzım!

F. TOKBAY- Nereye gitmiş?

G. EREN- Galiba avukatına!

F. TOKBAY- Doğum gününde mi?

G. EREN- Anlaşılan öyle!

F. TOKBAY- Sen bir silkelersen şunu! Kendine gelsin! Bu işi beccersen beccersen bir sen becerirsin!

G. EREN- Niyetleniyorum. Onun derdi açık! Sevmesi sevilmesi lâzım! Seveceği biri lâzım. Galiba da buldum!

F. TOKBAY- Kim?

G. EREN- Ergun!

F. TOKBAY- (*Şaşırarak*) Nasıl olur?

G. EREN- Neden olmasın?

F. TOKBAY- Şey... önce..

G. EREN- Diyeceklerini biliyorum. Suna'dan küçük diyeceksin, doğru dürüst bir işi yok diyeceksin, parasız diyeceksin...

F. TOKBAY- Ayrıca da..

G. EREN- Ayrıca da?

F. TOKBAY- Senin flörtün?

G. EREN- Hayır, değil!

F. TOKBAY- Ben öyle sanıyordum..

G. EREN- Olsa niye saklayayım? Bizimkisi yürümedi! Başlamadan bitti! Burçlarımız bağdaşmadı anlaşılan. Duygusal açıdan çok ayrı insanlarız. Çok iyi arkadaşız, o kadar... Ergun Suna'ya hayran. Şair, yaratıcı, duygulu, coşkulu. Suna'nın sönmüş küllenmiş duygularını ancak o tutuşturabilir!

F. TOKBAY- Suna'nın haberi var mı?

G. EREN- Henüz yok! Görünüşte öyle, ama gerçekte var! Bir ay önce bizde tanıştırdım. Belki açıkca anlatamam, kanıtlayamam ama, ikisi arasındaki elektriklenmeyi hemen gördüm. Böyle şeyler anlatılamaz ama duyulur, görülür.

F. TOKBAY- Biliyorum!

G. EREN- Bu akşam toplanırsak, Ergun'u da çağırmasını söyleyeceğim... Sende ne var ne yok? Pek rahat görünmüyor-sun?

F. TOKBAY- Aldırma!

(Sinirli devinimlerle çantasından cigara paketini çıkarır. Paketi Gönül'ün önüne bırakır. Çantasını karıştırarak çakmağını arar. Bulunca, kapar gibi alır, önce çakmağı yakar, sonra Gönül'e cigara tutar.)

Yak!

(Kendi de bir cigara yakar.)

Her zamanki hikâye!

G. EREN- Kavgayı mı ettiniz?

F. TOKBAY- *(Cigarasından derin bir soluk çeker. Dumanını üfürür.)* Bu sabah, telefonda, artık bu son, inşallah kurtulurum!

G. EREN- Bu kaçınıcı kurtulmak isteyişin?

F. TOKBAY- Hayır bu son! Görür o! On bir yıl adeta oyuncakı oldum! On bir yıldır uydusuyum sanki. Çocuklar biraz büyüsün boşanırim, evleniriz diyordu; oğlu üniversiteye gidiyor, kızı bu yıl liseyi bitirecek!

G. EREN- Bu kadar uzatmayacaktın!

(Nazife kahvelerini getirir. Susarlar. Nazife kahvelerini verir, çıkar.)

F. TOKBAY- Biliyorsun, ne zaman ayrılmaya kalksam, kuzu kesilir. Ne yapıp yapıp yumuşatır beni!

G. EREN- Neydi, kavganız?

F. TOKBAY- Kiminle konuşsam, çıkacak olsam, sorun oluyor. Düşünebiliyor musun Bülent Beyi bile kıskanıyor!

G. EREN- Ne hakla? Parasını yemiyorsun, eline bakmıyorsun?

F. TOKBAY- Gel de anlat! Kıskanılacak ne olabilir Bülent beyle benim aramda? Belki de bulabileceğim en zararsız arkadaşı o! Bugüne kadar hoşlanmayacağım en küçük bir öneride bulunmadı. Biliyorsun onun da aklı Suna'da...

G. EREN- Kes at, olsun bitsin!

F. TOKBAY- Alışkanlık işte. Benimkisi sadece alışkanlık!

G. EREN- Belki onunkisi de...

F. TOKBAY- Ah, yalnız kaldığım zamanlar nasıl boğulur gibi olduğumu bilse! Hele geceleri! On bir yıl geceleri tek başıma! Sevdiğin erkek karısının koynunda uyusun, sen pencerede yıldızları say! (*İç çeker.*) Offff offff!... Bıktım! Niye bu kadar kıskanç anlamıyorum ki!

G. EREN- Belkide bahane arıyor?

F. TOKBAY- Ne gibi bahane?

G. EREN- Bağlantınızı koparmaya!

F. TOKBAY- Hiç düşünmemiştim! Halâ çok düşkün bana?

G. EREN- O işin hayvansal yanı? Bilinçaltında yer eden sende kopmak

F. TOKBAY- (*Dalın*) Belki de?

G. EREN- Kıskançlığa aklım ermez benim! Ne demek kıskançlık? Düpedüz mızıkçılık! Bir başladı mı kurt düşmüş demektir o ilişkiye. Kemire kemire yer çürütür! Güven olmayan yerde sevgi de yoktur!

F. TOKBAY- Olabilir!...

G. EREN- Bana kalırsa bırak inceldiği yerden kopsun!

(*Kapı çalınır.*)

Suna?

F. TOKBAY- İyi ki geldi? Kurtuluruz şu konudan!...

(*Suna girer. Gönül, Feriha, kalkar karşılarlar.*)

G. EREN- Nereledesin kuzum?

S. SAY- Hiç sorma! (*Öpüşürler.*)

F. TOKBAY- Merhaba! (*Öpüşürler.*)

S. SAY- Merhaba!

G. EREN- (*Saatine bakar.*) Saat bir!

S. SAY- Bir olmuş mu?

N. IŞIK- (*Kapıdan*) Bir emriniz var mı hanımefendi?

S. SAY- (*Konuklarına*) Kahve?

G. EREN- İçtik!

S. SAY- O halde yemeğe kalırsınız...

G. EREN- Sen hlele bir otur! (*Oturur.*)

F. TOKBAY- (*Otururken*) Akşama ne yapıyoruz?

G. EREN- Evet, sen onu söyle?

S. SAY- (*Nazife'ye*) Gidebilirsin, teşekkür ederim!

(*Nazife boş fincanları alır, çıkar.*)

(*Otururken Feriha'ya*)

Akşama mı?

G. EREN- Ayol bugün doğum günün! Kutlayıp gidelim mi yoksa?

F. TOKBAY- Daha saçını bile yaptırmamışsın!

G. EREN- Senin doğum günlerin en neşeli günlerimiz olurdu eskiden! Böyle mi kutlayacağız?

S. SAY- Benim davalardan, borçluların ardında koşmaktan sa-
çımı, doğum günümü, düşüncek halim mi var? Şimdi üs-
telik bir de İnci'nin sıkıntısı...

F. TOKBAY- İnci benim bildiğim çok akıllı kızdı...

G. EREN- Ne yaptı da üzdü seni?

S. SAY- (*Feriha'ya*) Yaşına göre fazla akıllı! (*Gönül'e*) Oku-
lundan geliyorum. Müdürü çağırmıştı, gittim, görüştüm...

G. EREN- Ne diyor?

S. SAY- Derslerini önemsemediğinden yakındı. Önce, çok ze-
ki, yetenekli, görgülü gibilerden bir giriş, ardından sınıfını
küçümsüyor, öğretmenlerini beğenmiyor, bilmesi gerçeken
şeyleri bırakıp derslerinin dışında bir yığın şeyle uğraşıyor
diye saydı döktü...

F. TOKBAY- Bu yıl liseye geçecek değil mi?

S.. SAY- Geçebilirse tabii!

G. EREN- Bu dönemde kolejde yatılı çocuk okutmak yıkım!

S. SAY- Var yok dayanmaya çalışıyorum! Müdür çok çalışması
gerekir dedi. Dersten çıkmasını bekledim, konuştum. Her
zamanki gibi rahat yine! Anneciğim, sen üzülme, merak
etme! Ona kalırsa bütün dersleri birer günlük iş! Birer
günde okunacak birer roman!

F. TOKBAY- Tam İnci'ye yaraşacak sözler! Kendine böyle gü-
veni olması iyi bir şey!

S. SAY- Bu kadarı şımarıklık!

G. EREN- Çok da güzel kâfir! Büyüdükçe de güzelleşiyor!

F. TOKBAY- (*Suna'ya*) Gittikçe senin genç kızlığını andırıyor. Lisenin en güzel kızı sendin!

S. SAY- Ben çekingendim.

F. TOKBAY- Hep çekingendik. Ne oldu çekingen olduk da? Hep cezasını çektik. Şu durumumuza bak bir! Yirmi yıl önce, liseyi bitirirken nasıldık, şimdi nasılız? Hangimiz mutlu olmayı bildik? İnci ne olmayı düşünüyor?

S. SAY- Ne olmayı düşünmüyor ki!

G. EREN- Tabii önce mimar! Elinde kocaman T cetveli, plan bloku, cakalı cakalı akademiye gidip gelmek!

S. SAY- Mimar, plânlama uzmanı, elektronik mühendisi, Disk Jockey... Üç beş ayda bir karar değiştiriyor! Libya hava yollarında hosteslikten, tır şoförlüğüne kadar...

G. EREN- Sevsinler çapkını!

F. TOKBAY- Bana kalırsa sonunda mutlaka bir şeyler olur...

G. EREN- Ya da onsekizini doldurmadan dehasına uygun bir palavracıyla evlenir!

S. SAY- Allah korusun! En büyük korkum o! Mesleğine karışmam. Olsun da ne olursa olsun! Yeter ki benim gibi kocasının eline bakmasın. Şimdilik bu yıl sınıfını geçsin başka bir şey istemem. Sınıfını geçerse Almanya'ya göndereceğim. Dayısı yanına almak, Almanya'da okutmak istiyor!

G. EREN- Çok iyi edersin. Ağabeyin çok iyi düşünmüş. Senin onaltı yaşında bir kızın sorunlarıyla uğraşacak zamanın

değil. Önce kendini düşün! Nedir bu halin? Hayata küsmüş gibisin!..

F. TOKBAY- Hiç yaşamıyorsun!

S. SAY- İçimden gelmiyor ki!..

G. EREN- Bitsin artık bu kış uykusu. Deliğinden çık!

S. SAY- Dertler bırakıyor mu?

F. TOKBAY- Davaların ne durumda?

S. SAY- Karma karışık, Hulki'nin ortakları hergün yeni bir pürüz çıkarıyor! Bu sabah önce avukat telefon etti.

G. EREN- Tam gününü seçmiş?

F. TOKBAY- Hiç anlamıyorum doğrusu, Hulki'nin işleri hep iyi görünürdü?

S. SAY- Ben de öyle bilirdim! İşlerinden söz etmezdi ki! Aldığını verdiğini yeni yeni davalarından öğreniyorum.

G. EREN- Kocalar böyledir işte! Çocuk yerine koyarlar karılarını. Süs eşyası gibi görürler. Sonra da arkalarından çık çıkabilirsen işin içinden!

S. SAY- İki yıldır ortakları kârdan bir kuruş pay ödemediler. Elimde avucumda ne varsa eriyip gidiyor...

G. EREN- Aldırma, sıkma canını! Bırak davalarınla avukatın uğraşsın! Kızın İngilizceyi söktü. Yanına Almancayı da ekleyecek. İki dil, o güzellikle dünyanın neresinde olsa kendini kurtarır. Seni de nasıl olsa yalnız bırakmazlar... Daha da sıkıştın mı evleniverirsin!

S. SAY- O türlü bir evlilik istemiyorum!

G. EREN- Öyleyse sev,sevil, yaşa biraz!

S. SAY- Dedğin kadar kolay olsa!

(Feriha Tokbay yazıhanenin üstünden Gönül'ün bıraktığı Varlık dergisini alır, karıştırır.)

F. TOKBAY-*(Suna'ya)* Varlık mı okuyorsun?

S. SAY- Benim değil.

G. EREN- Benim. Bu sayısında Ergun'un üç yeni şiiri var. Ergun'un şiirlerini okumak için aldım.

(Dergiyi Feriha'nın elinden alır, Suna'ya uzatır.)

Görmek ister misin?

S. SAY- *(Dergiyi alır.)* Teşekkür ederim.

G. EREN- Öyle nefis şiirler ki! Değişik, yepyeni, sağlıklı, yaşam dolu!

F. TOKBAY- Sık sık övüldüğünü duyuyorum. Geçenlerde hakkında çok güzel bir yazı okudum.

G. EREN- Kendi kuşağının en iyi iki üç şairinden biri. Bana kalırsa en iyisi!

(Suna Say, sayfaları çevirir. İlk sayfalarda Ergun'un şiirlerini bulur.)

S. SAY- Ha, evet! Rahat rahat okumak isterdim. Dergin bugünlük bende kalabilir mi?

G. EREN- Zaten sana getirmiştim. Bir zamanlar şiiri çok severdin...

F. TOKBAY- O bir zamanlardı...

S. SAY- Yine seviyorum ama izleyemiyorum!

G. EREN- Ergun'un hatırladın değil mi?

S. SAY- Tabii. Çok sıcak kanlı çocuktu...

G. EREN- yledir. Bylediğini de biliyor musun?

S. SAY- (*Yapmacık bir hayretle*) Ben mi?

G. EREN- Evet, byledin!

S. SAY- Hiç farkında değilim!

G. EREN- Bu akşam sana Ergun'u da getirebilir miyim?

S. SAY- Bu akşam mı? İyi ama, bu akşama en küçük bir hazırlığım bile yok!

G. EREN- Sen onu düşünme!

F. TOKBAY- Bir soğuk büfe her şeyi çözümler!

G. EREN- Sen berbere git, sonra da dinlen. Benim dersim yok. Feruş da bugün öğleden sonra boş. İkimiz alış verişi yaparız.

S. SAY- Siz yorulmayın. Nazife'yle de bir şeyler aldırabilirim.

G. EREN- O işleri Nazife ile aramızda hallederiz. Sen hazırlan, her zamankinden güzel ol.

Karanlık

II. TABLO

Birinci Tablonun gecesı. Suna SAY'ın evinde doğum günü toplantısı. Sahne aydınlanırken telefon çalmaktadır. Nazife IŞIK, telefonun alıcısını elinden bırakır. Verandaya doğru ilerler. Halim SOYKÖSE ile Bülent TUNALI ön koltuklarda oturmuş konuşmaktadırlar. Gönül EREN, Faruk KARLIDAĞ, Sabri FİNCANCIBAŞI verandada üçlü bir grup oluşturmuşlardır.

N. IŞIK- *(Verandadan bahçeye seslenir.)* Hanımefendi, telefon! Ablanız...

S. SAY- *(Dışardan)* Geliyorum.

(Verandada görünür.)

İçerden konuşacağım...

(Yatak odaları bölümüne geçer. Nazife IŞIK salondaki telefona döner. Alıcıyı alır, Hanımının içerden telefonu açtığını anlayınca, alıcıyı yerine koyar. Salondan çıkar.)

II. SOYKÖSE- Hanımefendi ile ayrıldığınızı duydum, bilmem doğru mu?

B. TUNALI- Evet, tamamladık o formaliteyi. Biliyorsunuz bir yıldır ayrı yaşıyorduk!

H. SOYKÖSE- En doğru hareket sizinki; bizim gibi olmaktan-sa! Oniki yıldır karım İstanbul'da ben burada...

B. TUNALI- Oğlunuz herhalde koca delikanlı olmuştur?

H. SOYKÖSE- Evet, büyüdü. Annesinin yanında. Gelecek yıl Teknik üniversiteyi bitirecek. Karımla yabancı gibi bir şey olduk. Ne bir araya gelebiliyoruz ne de boşanabiliyoruz...

(Gönül Eren Sadri Fincancıbaşı Faruk Karlıdağ salona girerler.)

G. EREN- *(Konuşanlara yaklaşıp.)* Sizi bahçede göremedik?

H. SOYKÖSE- Ah sormayın hanımefendi, en küçük bir rutubetten kaçınmam gerekiyor!

B. TUNALI- Halim beyi yalnız bırakamadım.

(Feriha TOKBAY ile Ergun URAN bahçede verandaya çıkarlar. Salona geçerler. Feriha konuşanlara yaklaşıp. Ergun verandanın kapısı önünde duraklar.)

G. EREN- Bülent bey, biliyor musunuz, bekârlık size müthiş yaradı? Öyle değil mi Sadri bey?

S. FİNCANCIBAŞI- Evet yaradı...

H. SOYKÖSE- Sadriciğim, iki gözüm, bekârlık kime yaramışkı Bülent Beye yarasın!

F. KARLIDAĞ- Kime mi? Hı! Meselâ bana! Doğrusu ben hiç evlenmedim ama bekârlığın bir zararını da görmedim.

G. EREN- Sen başka! Sana kurşun işlemez!

S. FİNCANCIBAŞI- Sen ne yersen kan olur!

F. TOKBAY- Gönül haklı! (*Bülent Tunalı'ya*) Bülent bey sizde günler geriye doğru gidiyor! **Dorian Gray** gibi, genç kalmanın sırrını bulmuşsunuz...

B. TUNALI- Teşekkür ederim!

(*Suna, girer. Ergun'a güler. Feriha'ya yaklaşıp.*)

S. FİNCANCIBAŞI- (*Suna'yı görmeden*) Eee Faruk, hepimiz evlilikten iyi kötü boyumuzun ölçüsünü aldık. Kararın ne? Ömrünün sonuna kadar bekâr kalmak mı?

(*Gönül'e göz kırpar.*)

F. KARLIDAĞ- Ne dersin evleneyim mi?

G. EREN- Karar verirsen belki bir yardımımız dokunur!

(*Sadri Fincancıbaşına göz kırpar.*)

F. KARLIDAĞ- Yardım edeceksin, söz mü?

G. EREN- Sen hele bir karar ver!

F. KARLIDAĞ- Evleneyim demek?

S. FİNCANCIBAŞI- Durduğun kabahat!

F. KARLIDAĞ- (*Suna'ya, sırtarak*) Ne dersiniz, evleneyim mi?

S. SAY- Bana mı soruyorsunuz?

F. KARLIDAĞ- Evet özellikle!

S. SAY- Ben sizin ne annenizim ne ablanız!

F. KARLIDAĞ- Hoppala!..

H.SOYKÖSE- Hanımefendi yemekler nefis!

S. SAY- Öyleyse tabağınız niye boş?

S. FİNCANCIBAŞI- Evet, tabakları yenileyelim...

(Büfeye doğru yürür.)

Buyurun...

(Sadri, Halim, Gönül, Feriha, Faruk büfeye ilerlerler.)

(Bülent Tunalı Suna'ya yaklaşır.)

B.TUNALI- Önümüzdeki hafta operada Salome'nin galası var.
Birlikte gidebilir miyiz?

S. SAY- Hiç sanmıyorum!

B. TUNALI- Hemen karar vermeyin. Daha önümüzde bir hafta var?

S. SAY- Kararımın değişeceğini sanmam! Bu ara kalabalığa karşımaktan hiç hoşlanmıyorum.

(Ergun'a doğru ilerler.)

Ergun bey siz niye hep böyle uzak duruyorsunuz?

E. URAN- Öyle miyim?

S. SAY- Üstelik kadehiniz de boş!

E. URAN- Yeni bitirdim.

S. SAY- Hadi yenileyin! Durun, size güvenim yok, verin ben yenileyeyim!..

(Ergun'un elinden kadehini alır. Öbür eliyle Ergun'u elinden tutar. Büfeye götürür.)

Sadri Fincancıbaşı yanında Halim Soyköse ile büfeden döner. Bakışlarıyla Suna Say ile Ergun Uran'ı arkalarından izler.)

S. FİNCANCIBAŞI- Bu Ergun Beyin şiirlerini okudun mu?

H. SOYKÖSE- Pek okudum diyemem. Adını duyuyorum.

S: FİNCANCIBAŞI- Nasıl şair?

H. SOYKÖSE- Gençler beğeniyorlar. Geçen yaz benim oğlanın elinde görmüştüm bir kitabını.

(Faruk Karlıdağ, elinde tabağı kadehi yaklaşıyor.)

F. KARLIDAĞ- Yahu Fincancıbaşı, kutlamayı unuttum.

H. SOYKÖSE- Neyi?

F. KARLIDAĞ- Duymadın mı, Hollandalılarla yeni bir bira fabrikası kuruyor?

H. SOYKÖSE- Kutlayalım öyleyse?

S. FİNCANCIBAŞI- Kutlamak için henüz erken!

F. KARLIDAĞ- Şcrete! *(Kadeh kaldırır.)*

H. SOYKÖSE- *(Kadeh kaldırır.)* Hayrlı uğurlu olsun!

S. FİNCANCIBAŞI- *(Kadeh kaldırır.)* Sağ olun!

F. KARLIDAĞ- Mükemmel iş! Biz de bira darlığı kolay kolay giderilemez. Haziran dedi mi bira karaborsada.

(Telefon çalar.)

S. FİNCANCIBAŞI- Suna Hanım, telefon!.

S. SAY- Teşekkür ederim. İçerden konuşacağım...

(Yatak odaları bölümüne geçer.)

S. FİNCANCIBAŞI- Romatizma şikâyetleriniz nasıl?

H.SOYKÖSE- Sorma, üç dört gecedir doğru dürüst uyuyamıyorum..

F. KARLIDAĞ- Havanın rutubet derecesi çok yüksek. Ne ilâç alıyorsun?

H. SOYKÖSE- Almadığım kaldı mı? Midem ilâçlardan berbat!

(Gönül EREN ile Ergun URAN ellerinde kadehleri, tabakları salona dönerler.)

S. FİNCANCIBAŞI- Bence en iyisi aspirin. Ben zorda kaldım mı aspirin alırım. Aspirinden başka ilâca yanaşamam.

(Suna Salona döner.)

F. KARLIDAĞ- Burası çok sıcak!

(Verandaya çıkar.)

G. EREN- Kimdi?

S. SAY- İnci. Doğum günümü kutladı.

S. FİNCANCIBAŞI- Aferin! Unutmamış demek.

H. SOYKÖSE- Gözünüz aydın!

F. KARLIDAĞ- *(Verandanın kapısından)* Hey millet, ay doğuyor, içerde pişeceğinize gelin! Soyköse sen de gel. Serinlersin!

(Gönül, Ergun, Halim Soyköse, S. Say verandaya doğru ilerlerler. S. FİNCANCIBAŞI hole çıkar, elinde küçük bir paketle geri döner.)

S. FİNCANCIBAŞI- Suna Hanım!

(Suna Say verandanın kapısı önünde durur, geri döner.)

Bir dakika!

SUNA SAY- Buyurun.

(S. SAY, S. FİNCANCIBAŞI'na yaklaşır. Bülent TUNALI ile Feriha TOKBAY verandaya doğru ilerlerler.)

B. TUNALI- Turist rehberliği sizi yormuyor mu?

F. TOKBAY- Yormaz olur mu? Mevsim ilerledi mi hemen her gün ya Konya'da ya Göreme'deyim...

B. TUNALI- Ne yazık ki Konya'yı da Göreme'yi de henüz göremedim!

F. TOKBAY- Bir gidişimde benimle gelin.

B. TUNALI- Çok isterim.

F. KARLIDAĞ- *(Verandanın kapısından)* Hadi yürüyün biraz?

(Kapıdan çekilir. B. TUNALI ile F. TOKBAY verandaya geçerler.)

S. FİNCANCIBAŞI- Size küçük bir sürprizim var. Herkesin içinde veremedim.

S. SAY- Bu güzel çiçeklerinizden sonra bir de hediye mi? Gerekir miydi?

S. FİNCANCIBAŞI- Roma'dan sizin için almıştım. Roma'da güvendiğim bir antikacım vardır. Her gidişimde bana hoşuma gidecek bir parça bulur. Bunu sizin için almıştım.

(Suna paketi alır.)

S. SAY- Teşekkür ederim, zahmet etmişsiniz. *(Kısa bir susuştan sonra)* Herkesin içinde açmayayım isterseniz?

S. FİNCANCIBAŞI- Balkondalar. Bir görün...

S. SAY- *(Paketi açar. Deri bir kutu çıkar)* Merak etmeye başladım...

S. FİNCANCIBAŞI- Açın!

(Suna Say kutuyu açar.)

S. SAY- Ne güzel saat!

S. FİNCANCIBAŞI- Padova kontunun sarayından. Bakın, yapım tarihi burada. Romen harfleriyle. *(Okur.)* 1582.

S. SAY- Evet, okudum.

S. FİNCANCIBAŞI- Tamamen el işçiliğidir. Dış bölümü bütünüyle fildişi, maden bölümü 22 ayar altın.

S. SAY- Korkutuyorsunuz beni, değerli şeyleri hiç de iyi koruyamam!

S. FİNCANCIBAŞI- Siz mi? *(Açıklamalarını sürdürür.)* Deği-

şık bir vuruşu vardır. (*Saati vurdurur.*) Hoş değil mi?

S. SAY- Evet, çok hoş!

S. FİNCANCIBAŞI- Şuradan kuruluyor. (*Kurar*) Kuruldu işte!
(*Cep saatine bakar.*) Onu on geçiriyor. Ayarını da yapalım.
(*Ayarlar.*) Oldu... Haftada bir kurarsınız.

S. SAY- İyi ki söylediniz. (*Seslenir.*) Nazife...

S. FİNCANCIBAŞI- İsterseniz burada dursun!

(*Saati yazı masasının üstüne koyar.*)

S. SAY- Yerini siz beğenin! Balkona çıksak...

N. IŞIK- (*Görünür*) Buyurun hanımefendi...

S. SAY- Şu kâğıtları al lütfen...

(*Paket kâğıtlarını uzatır.*)

N. IŞIK- Peki hanımefendi.

(*Kâğıtları alır çıkar.*)

(*Suna Say, saatin kutusunu yazıhanenin çekmecesine kaldırır.*)

S. FİNCANCIBAŞI- Söylemek istediğim bir şey daha var.

S. SAY- Buyurun?

S. FİNCANCIBAŞI- Önümüzdeki çarşamba *Maggy Ruff*'un defilesi var. Gitmek ister misiniz?

S. SAY- Teşekkür ederim. Hiç o havada değilim!

(*Verandaya doğru yürürken, dışardan salona dönenlerle karşılaşır.*)

G. EREN- Ayın doğuşu bulunmaz güzellikteydi!

S. SAY- Beğendiniz mi?

H. SOYKÖSE- Evet eşsizdi.

F. KARLIDAĞ- Eşsizdi söz mü? Müthişti, müthiş!

B. TUNALI- Çankaya'da oturmanın bu türlü üstünlükleri var!

S. FİNCANCIBAŞI- İçimizde bir şair var. O ne diyor? Önce onu öğrenelim?

F. KARLIDAĞ- (*Ergun'a*) Hayran oldun değil mi?

E. URAN- (*Dingin*) Güzeldi...

F. KARLIDAĞ- O kadar mı?

S. FİNCANCIBAŞI- Artık bu gece için bir şiir yazarsınız!

E. URAN- Ben ayışığı şairi değilim!

B. TUNALI- Ayışığını sevmiyor musunuz? Beethoven'ın en güzel sonatlarından biri ayışığı üstünedir..

E. URAN- O anlamda söylemedim!

S. SAY- (*Bu tartışmanın yarattığı soğukluğu gidermeye çalışır.*)
Ergun beyin şiirlerini hiç okumadınız mı?

S.. FİNCANCIBAŞI- Ben Haşim'de kaldım. Daha sonrakileri anlayamıyorum!

S. SAY- Bugün Varlık'ın son sayısında üç yeni şiirini okudum, üçü de birbirinden güzel şiirlerdi. Şimdi bütün şiirlerini okuyamadığıma üzülüyorum. (*Ergun'a*) Bana bütün şiirlerinizi getirin, okumak isterim...

E. URAN- Emredersiniz.

S. FİNCANCIBAŞI- Başka ne iş yapıyorsunuz Ergun Bey?

E. URAN- Ne gibi?

(Gönül Eren yaklaşıır.)

G. EREN- Benim kadehimi gören var mı?

(Ötekiler yanına yöresine bakınarak aranırken, kadehini bulur.)

Buldum!

S. FİNCANCIBAŞI- Tabii yalnız şiirle geçinmiyorsunuz?

E. URAN- Geçinebildiğim kadar!

S. SAY- *(Gönül'e)* Ne kadar masum söylüyor!

G. EREN- Evlâdım!

F. KARLIDAĞ- Başka bir işin yok mu yani? Hepimiz şiir yazdık gençlikte

E. URAN- Var!

G. EREN- Ergun gerçekten şair. Öyle bulûğ çağında aşık olduğu kıza şaşkınlıktan bir şeyler karalayanlardan değil!

F. KARLIDAĞ- *(Gönül'e)* Bırak da söylesin!

E. URAN- Gökyüzünü boyarım her sabah!

S. SAY- *(Güler.)* Bu çok hoş işte!

S. FİNCANCIBAŞI- Sizin mi bu şiir?

G. EREN- Bilmiyor musunuz? Orhan Veli'nin.

S. SAY- Yaşasın Orhan Veli! (*Kadehini kaldırır.*)

F. KARLIDAĞ- Ergun Bey şair olduğuna göre sosyalistir de!

S. SAY- Ne biliyorsunuz?

F.KARLIDAĞ- Şimdiki genç şairlerin topu sosyalist!

G. EREN- Başka ne olabilirler?

E. URAN- Siz şair olmadığınıza göre her halde sosyalist de değilsiniz!

F. KARLIDAĞ- Teorik olarak sosyalizme karşı değilim ama..

E. URAN- Karşı olduğunuz ne?

F. KARLIDAĞ- Herkes sosyalist olsun ben de olayım!

E. URAN- Herkesten size ne? Siz herkesin sosyalist olmasını beklerseniz, herkes de sizin sosyalist olmanızı beklemez mi?

F. TOKBAY- Hulki de sosyalistti!

H. SOYKÖSE- Hulki sosyalist değil ütöpastitti!

F. KARLIDAĞ- Benim sosyalistim diyenlere güvenim yok! Karşı olduğum o! Sosyalistim diyorlar, viski içiyorlar, apartmanlarının kirası ile ya da arsa satarak geçiniyorlar!

S. SAY- Hadi, Ergun Beyin canını sıktığınız yeter! (*Ergun'a*) Ergun Bey siz onlara bakmayın, her sabah gökyüzünü boyamayı sürdürün..

G. EREN- Bakın ne geliyor!

(*N. IŞIK doğum günü pastası ile girer.*)

F. TOKBAY- Happy birthday to you!

(Salondakilerin değişik hayranlık murıtları).

G. EREN- Happy birthday to you!

S.FİNCANCIBAŞI- *(Alkışlar.)* Suna, iyi ki doğdun!

(Ötekiler alkışlara katılırlar. Güllüşmeler.)

G. EREN- Hadi, hep birden, *(El çırpar)* Happy birthday to you
(Hep birden doğum günü şarkısını yinelerlerken.)

Karanlık

III. TABLO

II. Tablodan az sonra. Konuklar doğum günü pastalarını yemişler, salonun değişik yerlerine dağılmışlardır. Bir grup verandadır.

F. KARLIDAĞ- *(Suna SAY'ın önüne çıkar.)* Bu akşam başbaşa iki cümle olsun görüşemedik!

S. SAY- Görüşüyoruz ya işte!

F. KARLIDAĞ- Etrafınız hep kuşatılmış durumda...

S. SAY- Şikayetçi misiniz?

F. KARLIDAĞ- Şey yani...

(Suna verandaya doğru yürüyecek olur.)

Dinlemeyecek misiniz?

S. SAY- Ne yani?

F. KARLIDAĞ- Yarın akşam sizi yemeğe davet etmek istiyordum.

S. SAY- Hımmm!. Hem de yarın akşam!

F. KARLIDAĞ- Yani serbest misiniz demek istedim?

S. SAY- Değilim!

F. KARLIDAĞ- Bir sözünüz mü var?

S. SAY- Evet, saat dokuzbuçukta yatıp uyuyacağım!

F. KARLIDAĞ- Şu halde öbürgün akşam olsun?

S. SAY- Ooo! Öbürgüne daha yıl var, şimdiden ne yapacağımı bilemem!

(Salonun öbür ucuna doğru ilerler. Yazıhaneden bir kitap alır. H. SOYKÖSE'ye uzatır.)

Aklımdayken kitabınızı vereyim.

H. SOYKÖSE- Acelesi yoktu.

S. SAY- Okudum. *(Kitabı uzatır.)*

H. SOYKÖSE- Şaheser değil mi? *Freud*'e gelinceye kadar aşkı masallarla karıştırdık. Cinsel isteklerin marazi kaynaklarını, ruhsal doyumsuzlukları açıklayan *Freud* oldu.

S. SAY- Pek ilgilenemedim. Ben sade bir kadını.

H. SOYKÖSE- Sade kadın ya da erkekyoktur. Kendini baskı altında tutan, ya da ne yaptığını, ne istediğini bilmeyen kadınlar, erkekler vardır. Bir daha gelişimde size *Freud*'un "Seks Teorisi Üstüne Üç Deneme"sini getireceğim.

S. SAY- Benim için *Freud* yeter. Şimdi daha başka kitaplar okumak istiyorum...

H. SOYKÖSE- Ne gibi?

S. SAY- Güzel bir roman örneğin. Güzel bir roman, bir aşk romanı biliyor musunuz? Şöyle Kırmızı ile Siyah, ya da Anna Karenina ayarında?

H. SOYKÖSE- Roman? *(Düşünür.)* Roman? Biraz düşü-

neyim...

S. SAY- Düşünün, aklınıza gelince bana haber verirsiniz...

F.KARLIDAĞ- Polis romanlarından hoşlanırsanız getireyim..

S. SAY- Hoşlanmam!

(Aralarında konuşan Ergun URAN ile Gönül EREN'e yaklaşıyor.)

Nasıl, eğlenebiliyor musunuz?

G. EREN- Ergun bugün neler yaptığını anlatıyordu...

S. SAY- Öyleyse ben de dinleyeyim.

G. EREN- (Ergun'a) Evet, anlat, nerelere gittin?

E. URAN- Neresi gel dediyse...

G. EREN- Sahi mi? Çok hoş!

S. SAY- (Gülümser.) Nasıl oluyor o iş?

E. URAN- Neredeyse gün ışıırken uyandım. Baktım penceremden masmavi bir gök. "Gel"! diyor. "Şimdi" dedim. Traş oldum, giyindim, bugünlerde Balzac'ın "Sönmüş Hayallerini" okuyorum. Yanıma aldım, fırladım. Atatürk Bulvarı gölgeleri içindeydi henüz. At kestaneleri iyice yeşerdi. Sabahları gölgeleri batıya doğru uzuyor. Her ağaç gülerek sanki günaydın diyordu bana. Böyle ağaçlarla selâmlaşarak bulvarı bir baştan bir başa yürüdüm. Döndüm, Özen'in masalarını yeni yeni kaldırıma çıkarıyorlardı. Garson Yusuf Efendi ile selâmlaştık.

(Ötekiler yavaş yavaş yaklaşıyorak Ergun'un konuşması ile

ilgilenirler.)

S.SAY-Ne güzel!

E.URAN-O beyaz örtülü masalardan birine oturdum. Çayımı içtim. Saat 9'a kadar Özen'de kaldım. Bulvardan akan memur kalabalığını işine uğurladıktan sonra kalktım, aklıma Meclis Parkı geldi. Ankara'nın en eski parklarından biridir. Hukuk Fakültesine giderken o parkta ders çalışırdık. Kimbilir ağaçları ne kadar büyü müştür dedim, gittim. Bir sıraya oturdum. Okumak istedim boşuna! Öğleye kadar ancak on sayfa okuyabildim!

F. KARLIDAĞ- On sayfa çok az!

E. URAN- Öyle tatlı bir güneş vardı ki! Yumuşak, sevecen, güleç! Kertenkeleler gibi oturduğum sıranın üstünde kı mıldamadan kaldım.

II. SOYKÖSE- Kertenkelcerler sindirim sırasında öyle kalırlar.

S. SAY- Şiirlerinizdeki gibi konuşuyorsunuz, Sonra?

E. URAN- Bahara güneşe kavuşmanın tadını çıkardım. Bu kış o kadar uzun sürdü ki... Siz hiç bir yaprağın nasıl açtığını gördünüz mü?

S. SAY- Hayır, görmedim.

E. URAN- Karşımda göz vermiş bir dut ağacı vardı. İki saat içinde bütün o gözler, açtı. Küçük küçük yapraklara dönüştü. Küçük yumuk eller gibi! Dünyaya yeni gelen can lılar gibi. Öyle güzel bir olaydı ki...

S. SAY- Görür gibiyim...

G. EREN- Ne güzel anlatıyor değil mi?

S. SAY- Evet; başka?

E. URAN- Sağıma soluma bakındım, çocukların oyunlarını seyreттіm.

F. KARLIDAĞ- (*Keser.*) Çocuk bakıcılarını da tabii!

E. URAN- Oraları hep iş yerleri oldu artık. Çocuk bakıcıları pek gelmiyor. Üç beş çocuk top oynuyorlardı. Emekliler vardı, ellerinde gazeteleri...

(*Birden Suna'ya döner.*)

Bu sabah sokağa çıktınız mı?

S. SAY- Çıktım ama, iş için...

E. URAN- Boş olduğunuz bir sabah, aklınızda hiç bir şey yokken, evden çıkın, Güven'e kadar yürüyün. Kuğulu Park'a gidin. O park size yakın, sabahları o kadar güzel oluyor ki, çok seveceksiniz.

S. SAY- İlk fırsatta gideceğim.

S. FİNCANCIBAŞI- Maşallah Ergun Bey Ankara'nın bütün parklarını biliyor!

E. URAN- (*Birden S. FİNCANCIBAŞI'na*) Beyefendi, sizden hiç yol soran, adres soran olur mu? Olmaz değil mi? (*Köylü şivesiyle*) Postane ne yanda? Numune hastanesine ne yoldan gidilir ki? İstasyon yolunu deyiverin mi Hemşerim? Diye kesmezler önünüzü. Cesaret edemezler. Benim ederler.

(*Suna ile Gönül'e döner.*)

Bugün çok hoş birini tanıdım. Öğleye doğru Parktan Ulus'a çıktım. Yine biri önümü kesti. Ömür bir tipti. Başında eğriböğrü bir şapka. Teneke çerçeveli gözlükler. Dik dörtgen acaip bir bıyık, paçalar daracık, yıkana yıkana iyice çekmiş, rengini atmış bir pantolon, şemsiyesi omuzunda, çıkını şemsiyesine vurmuş, "Efendi birader, Rüzgârlı Sokak ne yana düşer bilin mi ki" Demez mi bana! Koskoca Ulus Alanında adamın yol sormak için beni gözüne kestirmesine güldüm. Nedense köylüler, dışarlıklılar, çocuklar hep beni seçerler bu türlü işler için. Yol sorarlar, postanede zarflarının üstünü yazdırırlar. Cigaramdan cigaralarını yakarlar...

F. KARLIDAĞ- Trafik müdürlüğünün haberi var mı bu yardımlarınızdan? (*Esprisine güler.*) Ya da Turizm Bölge Müdürlüğü danışma bürosunun? (*Yine güler. Çevresindekilere bakınır. Kadınlar soğuk karşılar sözlerini*)

H. SOYKÖSE- Vaktiniz bol olmalı!

(*Fincancıbaşı, Tunalı onaylarlar.*)

S. SAY- Aldırmayın siz onlara, anlatın?

E. URAN- (*Omuz silker.*) Bu kadardı. Öğleden sonra sinemaya gittim.

G. EREN- Ergun, şu geçen gün karşılaştığın sokak satıcısının taklidini yapsana...

E. URAN- Dostlarınız ciddi kişiler!

G. EREN- Suna'nın çok hoşuna gidecek, hadi.

S. SAY- Hadi, dinliyorum, ne satıyordu?

E. URAN- Hiç! Su. Boynuna küçük bir tabla asmış, içinde dizi dizi şişeler...

G. EREN- Hadi, nasıl satıyordu? Yap! Çok güzel taklit ediyorsun!

E. URAN- (*Satıcıyı öykünerek*) Bayan, bay, küçük hanım, hanım teyze, efendi, beybaba, müdür bey, (*Gönüllü kolundan kavrar, çevirir.*) Dur, nereye? Emekli misin yoksa halâ dirsek mi çürütüyorsun? Bakmadan görmeden, duymadan, dinlemeden, anlamadan, denemeden nereye? (*Gönüllü öbür yana çevirir*) Beni hergün burada bulamazsın! Burada kader kısmet çektirmiyoruz, maydanoz da toplamıyoruz! Enayiliği bırak, sersemlik etme, budalalık istemez, anladın mı? Buna derler bitirim suyu!

(*Tabladan bir şişe alır gibi yapar, kolunun geniş devinimleriyle sağa sola gösterir.*)

İşte buna! Bak, bak bak, haberim yoktu, şimdi buradaydı gitti deme! Japonyadan geldi bunun reçetesi. Bunu bilen iki kişi! Aptal değilsen, sersem değilsen, boş yere bütün gece kaşınmazsın! Mutfakta pirincinin içinden fasulyenin içinden, tasından tencerenden böcek çıkmaz! Alırsın bir şişe bundan, iki bardaksuya karıştırır sıkarsın. Anladın mı? Yarım saat sonra al süpürgeyi eline, evinde, kilerinde, mutfağında, karyolanın altında, kanepenin üstünde, koltuğunda, minderinde, şuranda buranda, ne kadar pire, sivrisinek, karasinek, karınca marınca, hamamböceği, karafatma, yaş kuru, küçük büyük, ortanca mortanca ne varsa süpür kurtul!

S. SAY- (*Gülerek*) Çok hoş! Ne zamandır bu kadar gülme-

miştim!

E. URAN- Adam böyle gelene geçene söve saya şişeleri tke-
tiyordu!

S.FİNCANCIBAŞI- Aferin adama!

F. KARLIDAĞ- *(Yazıhanenin üstünde duran Hulki Say'ın
fotoğrafına bir süre baktıktan sonra)*

Ah ah! Hey gidi Hulki Bey!

H. SOYKÖSE- *(Göğüs geçirir.)* Yıllar nasıl da çabuk geçiyor!
(Sadri'ye) Otuz yıl oldu biz seninle Galatasaray'ı bitireli.

S.FİNCANCIBAŞI- şöyle geriye baktın mı dn gibi...

H. SOYKÖSE- Gerçekten yle. Nereye gitti o otuz yıl gel de
anla...

F. KARLIDAĞ- Sacit'i duydunuz mu? Sizlere mr!

B. TUNALI- Ya çok zldm! Mlkiyede benden iki yıl iler-
deydi...

II. SOYKÖSE- Efendim, hepimiz bir yaşa geldik ki artık n
siperlerdeyiz. Yıllar n siperlere sürdü bizi! Her an sağım-
ızdan solumuzdan biri vurulup düşüyor!

S. FİNCANCIBAŞI- Bırak bu karamsar sözleri! Benim daha
Öyle bir niyetim yok! Bugüne kadar hep çalıştım, yorul-
dum, yaşamın tadını ancak bundan sonra çıkaracağım!

S. SAY- Sinemalarda güzel filmler var mı?

E. URAN- İnce eleyip sık dokumazsanız...

S. SAY- çoktandır sinemaya gitmedim...

E.URAN-Neden?

S.SAY-Belki de yalnızlıktan!

E. URAN- Ulus sinemasında Lana Turner ile Ray Milland'ın bir filmi var. Görmek isterseniz?...

S. SAY- Olur! Birlikte gidebiliriz.

E. URAN- Ne zaman?

S. SAY- Yarın akşama doğru bana telefon edin, kararlaştırırız.
Saat beşten sonra evde olacağım..

E. URAN- Teşekkür ederim.

S. SAY- Telefon numaramı biliyor musunuz?

E. URAN- Biliyorum!

*(Yanlarında duran telefona baktıktan sonra)*Okudum!

S. SAY- Okuduğunuzu gördüm... *(Gülümser.)*

(Gönül yaklaşıyor.)

G. EREN- Kadehimi gören var mı?

F. TOKBAY- Burada!

(Gönül'e kadehini uzatır.)

F. KARLIDAĞ- Şu kadehine artık sahip ol allahaşkına!

(Kadeh kaldırır içerler.)

E. URAN- Piyanoyu siz mi çalıyorsunuz?

S. SAY- Bir zamanlar çalardım.

E. URAN- Dinlemek isterdim..

S. SAY- Ne zamandır kapağını açmadım..

G. EREN- Olsun!

F. TOKBAY- Kulaklarımızın pası gider...

(Suna Piyanonun kapağını açar.)

S. SAY- Bakalım çalabilecek miyim?

G. EREN- Çocuklar susun! Suna piyano çalacak!

B. TUNALI- Sahi mi? Bravo! *(Alkışlar.)*

(Hayret mırıltıları)

F. KARLIDAĞ- Ne oluyor bu hanıma böyle anlayamıyorum?
Oğlu yaşında bir şiir heveslisine bu ne itibar?

H.SOYKÖSE- *Freud*'u okuyun! *Freud*'u çok iyi okumak lâzım!
Kadınları ancak o zaman doğru anlarsınız!

(Suna çok kısa bir gamdan sonra, Chopin'in bir valsini (Opüs 64, no:2) çalmaya başlar. Perde yavaş yavaş kapanır. Kapandıktan sonra bir süre piyano devam eder.)

PERDE

İKİNCİ PERDE

I. TABLO

Birinci perdenin ertesi günü.

Öğleden sonra.

Perde açıldığı sırada N. Işık çiçek vazolarının sularını değiştirir.

Suna Say elinde ince bir kitapla yatak odaları bölümünden girer. Kapının eşiğinde durur. Kısa bir süre Nazife'nin çalışmasını izler.

S. SAY- Dün gecenin hesabını çıkardın mı?

N. IŞIK- Hepsi aklımda.

S.SAY- Ben sana yaz demiştim?

(Bir koltuğa oturur. Kitabını okumaya hazırlanır.)

N. IŞIK- Ne harcadımsa aklımda hanımefendi. İsterseniz yazayım.

S. SAY- Evet yaz! Verdiğimin aldığımın hesabını doğru olarak bilmeliyim...

(Kitabını açar. Okumaya başlarken kapı çalınır.)

Gönül galiba? Kapıyı açar mısın?

(N. Işık kapıyı açmak üzere çıkar. Gönül ile Feriha ellerinde alışveriş torbalarıyla girerler. Suna, kitabını yazı masasının üstüne bırakır. Arkadaşlarını karşılar.)

G. EREN- Nasılsın şekerim?

S. SAY- Teşekkür ederim, iyiyim, sen?

G. EREN- Geceki keyfim halâ sürüyor!

(Öpüşürler.)

F. TOKBAY- Merhaba! İyi ki dün gece toplandık!

S. SAY- Merhaba! *(Öpüşürler.)* Evet, ben de eğlendim!

G. EREN- Bugün hiç çıkmadın mı?

S.. SAY- Sabahtan çıkmıştım.

G. EREN- Ooo! Erkencisin descene!

F. TOKBAY- Seni almaya geldik! Bulvarda bir çay içeriz diye. Hadi, üstünü değiştireceksen değiş!

G. EREN-Hemen çıkalım! *(Salonu inceler.)* A aa! Sadri Beyin piposunun işi ne burada?

S. SAY- Unutmuş! Oturun bir iki dakika!

G. EREN- Tanıdım, Faruğun çakmağı! Ayol bu ne? Unutulmuş eşya bürosu mu burası? Eldivenler Bülent beyin! Halim beycik br şey unutmamış mı?

S. SAY- Dün gece Freud'ünü geri vermiştim, almamış!

G. EREN- Bu ne dalgınlık yarışı böyle?

F. TOKBAY- Herhalde bu gece birbiri ardından damlarlar!

S. SAY- Buyursunlar, beni evde bulabilirlerse! Otursanıza...

(G. Eren ile F. Tokbay otururlar. Suna ikisine cigara tutar. Masa çakmağını alır. Feriha'nın cigarasını yakar.)

F. TOKBAY- Sağol! Ağzım zehir gibi, yine de içiyorum! Off, halâ sarhoşum galiba... *(Boş eliyle alnını bastırır).*

S. SAY- Dün gece sarhoş sayılmazdın?

(Cigarasını yakmak için G. Eren'e döner. G. Eren daha önce çantasından çıkardığı kendi çakmağı ile cigarasını yakar.)

G. EREN- Yaktım. Sen yorulma!

F. TOKBAY- O kadarla kalsa!

G. EREN- Dün gece senden çıktıktan sonra azdık! Önce Süreyya, ordan Marmara'ya, kısacası sabahladık!

(Suna Say oturmadan önce bir cigara yakar.)

S. SAY- Eğlendiniz yani?

G. EREN- Hem de nasıl?

S. SAY- *(Oturur.)* Kim kim?

F. TOKBAY- İkimiz, bir de Faruk'la Bülent Bey...

S. SAY- Ötekiler?

G. EREN- Ayrıldılar.

F. TOKBAY- Senden çıktık, Sadri Bey Halim Beyi arabasına

aldı, gittiler. Bülent Bey kalanları *Süreya* 'ya davet etti. Ergun kabul etmedi. (*Gönül'e*) Kuzum ne kendini beğenik çocuk o?

G. EREN- Hiç de öyle değildir!

F. TOKBAY- Peki neydi o çalımını öyle?

G. EREN- Parasızdır sadece!

F. TOKBAY- Off halâ başım ağrıyor, bir aspirinin yok mu?

S. SAY- Olmaz olur mu? (*Seslenir.*) Nazife!

G. EREN- (*Sözünü tamamlar.*) Ergun kimseye borçlu kalmak istemez!

N. IŞIK- (*Görünür.*) Buyurun!

S. SAY- Feriha Hanıma aspirin getir. (*Feriha'ya*) neyle içersin?

F. TOKBAY- Su!

S. SAY- (*Nazife'ye*) Duydun değil mi?

N. IŞIK- Evet hanımefendi. (*Çekilir.*)

G. EREN- (*Feriha'ya*) Sen başkalarını bırak! Dün gece nasıl coştun onu anlat! Neydi oşarkılar? Hele Bülent beyle pek can ciğerdin?

F. TOKBAY- Benimle uğraşma Allahaşkına!

(*N. Işık bir tabla içinde bir bardak su ile aspirin getirir. Feriha'ya tutar.*)

N. IŞIK- Buyurun

F. TOKBAY- (*Aspirini ağzına atar.*) Teşekkür ederim. (*Biraz su içer. Bardağı geri verir.*) Teşekkür ederim.

N. IŞIK-Bir şey değil.

(*Çıkar.*)

S. SAY- Ergun çok mu parasız?

G. EREN- Parasız sayılır.

S. SAY- Yazık! Çok zeki çocuk oysaki!

G. EREN- Parayı zeki olanlar kazanmıyor ki!

F. TOKBAY- Dün gece bizden ayrılırken pek romantikleşmişti!

S. SAY- Ne yaptı?

G. EREN- Hiç canım, biraz yürümek istediğini söyledi, o kadar!

F. TOKBAY- (*Alaylı*) Hâli bayağı içime dokundu!

G. EREN- Hoş çocuk değil mi Ergun?

S. SAY- Evet, çok da iyi şair!

F. TOKBAY- Ne biliyorsun, okudun mu?

S. SAY- Okuyorum! Az önce siz gelmeden önce kitabı elimdeydi...

(*Kitabı gösterir.*)

F. TOKBAY- Maşallah, ne çabuk?

S. SAY- Ne tuhaf? Bu sabah Tunalı Hilmi'de bir kitapçıya girdim, içerde karşılaştık! Anlaşılmaz şey! Bugüne kadar

adım attığım bir kitapçı değildi...

G. EREN- Öyle olur!

S. SAY- Nedir öyle olan?

G. EREN- İnsanların burçları yaklaşıncaya... Nerede olsa karşılaşırılar...

S. SAY- Bilmem, hiç anlamam yıldızlardan! Bana kitaplarını verdi. Çok güzel şiirler...

G. EREN- Okudukça daha da güzel bulacaksınız! Üstelik güvenilir çocuktur. Dur dediğin yerde durmasını bilir. Bir kайдından vermek istemediği şeyi istemez!

S. SAY- Öyle görünüyor.

F. TOKBAY- Kuzum, Suna'ya ne Ergun'dan? Dengi mi? Bağlanabilir mi? Suna'ya evlenebileceği gibi biri yakışır!

G. EREN- Suna ile ben evlilikten boyumuzun ölçüsünü aldık; şimdi sıra sende...

F. TOKBAY- Ben evlenemem ki!

G. EREN- Neden evlenemezmişsin?

F. TOKBAY- Biliyorsun benim durumumu? Boşanırsa skandal olur!

G. EREN- Anlaşılan akıllanamayacaksınız! (*Suna'ya*) Sacide evleniyor duydun mu?

S. SAY- Hayır. Kiminle?

G. EREN- Biraz düşünsen bulursun!

F. TOKBAY- Bülent beyin en iyi arkadaşıydı Sacide ile ayrıl-

malarına kadar!

S. SAY- Suat'la mı?

G. EREN- Demedim mi bulursun diye? *New York*'a gidiyorlar.
Suat Birleşmiş Milletler daimi delegesi olmuş!

F. TOKBAY- Sacide her vakit dört ayak üstüne düşer

G. EREN- Dört ayak üstüne düşmeyi ayarlar da ondan!

S. SAY- Hayırlı olsun diyelim! (*Sözü değiştirir.*) Ne ciciler aldınız yine?

F. TOKBAY- Pek önemli değil!

S. SAY- Görelim de, önemli mi değil mi anlıyorsunuz!

(*F. Tokbay kalkar. Naylon torbasını alır. İçindekileri çıkarırken.*)

F. TOKBAY- Yeni bir mayo aldım kendime. Hiç niyetim yoktu, görünce dayanamadım.. Fransız, (*Gösterir.*) Fena değil, değil mi?

G. EREN- Fena değil lâf mı? Şiir!

S. SAY- Çok güzel!

F. TOKBAY- Sahi sevdin mi?

S. SAY- Hem de çok! Çok yakışacak sana!

G. EREN- Ben de bir bluz aldım. Hiç aklımda yoktu. Bu kâfir sürükledi, sabah sabah masrafa soktu beni.

(*Bluzunu gösterir.*)

Beğendin mi?

S. SAY- Çok iyi seçmişsin. Güle güle giy!

F. TOKBAY- Yeni bir butik. Yüksel caddesini biraz geçince.
Çok güzel şeyler satıyor. Bazen turist götürüyorum. Bana
indirim yapıyor. İstersen birlikte gideriz.

S. SAY- Eksik olma. Ben bu ara olanlarla idare ediyorum.

G. EREN- İyi mi yapıyorsun sanki?

S. SAY- İnci'den sıra kalmıyor ki! (*Sözü değiştirir.*) Benim saat
altıda sizden ayrılmam gerekiyor.

G. EREN- Çıkalım öyleyse.

S. SAY- Bir dakika üstümü değiştireyim.
(*Yatak odaları bölümüne geçer.*)

G. EREN- Ne oldu, barıştınız mı?

F. TOKBAY- Ben evden çıkmadan az önce telefon etti.

G. EREN- Ne diyor?

F. TOKBAY- Hiç! Hatırımı sordu.

G. EREN- Kuzum, sen Bülent Beyle evlensene!

F. TOKBAY- Daha neler! Hiç aklımdan geçse bari!

G. EREN- Niye geçirmiyorsun? Bir düşün..

F. TOKBAY- Nasıl olur? Durup dururken?...

G. EREN- Üstelik beğeniyorsun da?

F. TOKBAY- Sadece iyi arkadaşız, o kadar.

G. EREN- Pek o kadar değil! Hoşlanıyorsun!

F. TOKBAY- Onun aklı Suna'da!..

S. SAY- (*İçerden*) Benim değil!

G. EREN- İyi İngilizce, Fransızca biliyorsun, örnek bir elçi karısı olursun!

(*Suna döner. Şık bir tayyör giymiştir.*)

S. SAY- Ben hazırım!

(*Gönül ile Feriha kalkarlar.*)

F. TOKBAY- Çok şıksın!

G. EREN- Şimdi eski Suna'ya dönmüştün!

S. SAY- Sizden sonra Ergun ile sinemaya gideceğim!

G. EREN- Aferin!

S. SAY- (*Seslenir.*) Nazife!

N. IŞIK- (*Görünür.*) Buyurun?

S. SAY- Ben bu akşam erken dönmem. Kim ne unuttuysa burada. (*Gösterir.*) Sahipleri gelirse verirsin!

N. IŞIK- Siz merak etmeyin hanımefendi.

Karanlık

II. TABLO

Birinci tablodan on gün sonra. Gece. Suna Say Ergun Uran'a fotoğraf albümünü gösterir. İkisi kanepede yanyana oturmuşlardır.

S. SAY- Annem!

E. URAN- Güzel kadın!

S. SAY- Gençliğinde çok güzeldi. Halâ da yaşının güzelidir.

(Sayfayı çevirir.) Babam...

E. URAN- Güven veren bir yüzü var!

S. SAY- Öyleydi.

E. URAN- Hayatta mı?

S. SAY- Annem hayatta, babam değil! Kasaba doktoruydu. Çok yer dolaştık çocukluğumda. *(Sayfayı çevirir.)* Annemle babamın birlikte çekilmiş bir fotoğrafı.

E. URAN- Mutlu görünüyorlar!

S. SAY- Mutluydular. Babam tıp öğrencisi iken tanımış annemi. Fakülteyi bitirir bitirmez evlenmişler. Hep aşık kaldılar, son yıllarına kadar iki öğrenci gibi sevişirlerdi.

E. URAN- Ne güzel!

S. SAY- (*Sayfayı çevirir.*) Burhaniye'de. Külüstür bir *Ford*'umuz vardı. Her yanı sallanırdı. Babam makinelerle oynamaya bayılırdı. Her yerini söker takardı arabasının...

E. URAN- Ayakta duran o güzel kız kim?

S. SAY- (*Şakacı*) Kim acaba?

E. URAN- Çok afacana benziyor!

S. SAY- Çooook! Düiz duvara tırmanırdım. Yanımdakiler ablamla ağabeyim. (*Sayfayı çevirir.*) Ablam, ağabeyim, ben, bayramlıklarımızla...

E. URAN- Çok tatlı! Saçların yine kurdeleli.

S. SAY: (*Canlı*) Ah o kurdeleler! Ne meraklıydım! Kurdelesiz kapıdan dışarıya adım atmazdım! Her bağlayışında olmadı diye annemi üzerdim, ablam aksine dingin yaradılışlıydı!

(*Sayfayı çevirir.*)

Yine üçümüz...

E. URAN- Şimdi nerede?

S. SAY- Batman'da. Kocas petrol mühendisi. Huyları anneme çok benzer.

E. URAN- Mutlu mu?

S. SAY- Hem de nasıl! Bir kızı bir oğlu var. Bütün dünyası kocası ile çocukları! Annem onun yanında!

E. URAN- Ağabeyin?

S. SAY- Almanya'da. Orada evlendi. O da doktor! Kızımı gelecek ay onun yanına göndereceğim. (*İç çeker.*) Hikâyec

işte!

(*Sayfayı çevirir*).

Turgutlu'da. İlkokulu bitirdiğim yıl, yanımdaki en yakın arkadaşım. Hastane odacısının oğluydu. Haşarı, çevik, yerinde duramayan bir çocuktü. Hayrandım ona. Aşıktım belki de!... Ne oldu kimbilir? Okuyamamıştır herhalde!... Koleji bitirdiğim yıl! Mudanya'da. Babam çekmişti.

E. URAN- Pek değişmemişsin!

S. SAY- Hıh! Onu ben bilirim! (*Sayfayı çevirir*.) Üniversitede. Bir grup Adaya gezmeye gitmiştik. Gönül'ü, Feriha'yı tanıdın mı?

E. URAN- İki de incecik kızlar!

S. SAY- Öyleydiler. Gönül fakülteyi bitirince yanındaki çocukla evlendi. Yürütemediler. Feriha'nın yanındaki o yıllardakibüyük aşkı. (*Güler*) Feriha'nın aşkları nedense hep büyüktür. Hep sondur. Bu son, bundan vazgeçemem der, yinc âşık olur!

(*Gülüşürler*.)

E. URAN- Senin yanındaki?

S. SAY- Tanıdın mı?

E. URAN- Yüzü yabancı gelmiyor.

S. SAY- Herhalde! Yakın arkadaşımdı. Şimdi ünlü bir profesör. Okuduğum kitapları hep o seçer getirirdi.

E. URAN- O kadar mı?

S. SAY- Ne gibi?

E. URAN- Sadece arkadaş mıydınız?

S. SAY- Aşıktık sanıyorum! Ama ne o ne ben bu konuda tek söz etmedik birbirimize...

E. URAN- Neden?

S. SAY- O yaşların çekingenliği. Ben fakülteyi bitirince evleniriz sanıyordum, olmadı. Evlensek belki de mutlu olur-
dum. Bilinmez ki...

(Sayfayı çevirir.)

Hulki'yle. Kocam. Edebiyat fakültesinin altıncı sömestirindeydim evlendiğimizde. Fakülteyi bıraktım. Boğaz'da ilk oturduğumuz evin balkonunda. Yirmiüç yaş büyüktü benden. Sonradan Ankara'ya taşındık.

(Sayfayı çevirir.)

Venedik'te...

E. URAN- Seviyor muydun?

S. SAY- Hulki'yi mi?

E. URAN- Evet?

S. SAY- Alışkanlık işte! Yıllarca birlikte yaşayınca... *(Sayfayı çevirir.)* Nice'te... Ölümüne üzüldüm. Kalp kriziydi. Akşam yemeğinden sonra, karşımda otururken, kahvesini içerken, gidiverdi...

(Sayfaları daha hızlı çevirmeye başlar.)

Monte Carlo'da. Paris'te. Seine kıyıları... Bir fırsatını bulup Paris'e gitmelisin... Senin için şart... Bir şair mutlaka Paris'te bir yıl yaşamalı... Londra'da, Roma'da...

(Birden yerinden kalkar.)

Yeter artık. Sıkıldın!

E. URAN- Hiç de sıkılmadım!

S. SAY- *(Gülümser.)* Sen sıkılmadınsa ben sıkıldım!

E. URAN- Yaşamını öğrenmek ilgilendiriyor beni.

S. SAY- Bir takım birbirinden kopuk, bütünleşmemiş anılar! Yaşamının bütün hikayesi bu işte. Anlamsız, saçma. Aylak bir kadının değil mi?

E. URAN- Hiç aklımdan öyle bir şey geçmedi.

S. SAY- Şimdiye kadar geçmediyse bir gün geçer! Yalan değil! Kendimi boş yere suçlamıyorum! Aylak bir kadının ben! Gençliğini, yeteneklerini boşuna harcamış, kocasının eline bakan, aylak bir kadın!

(Kadehini alır. İç çeker.)

İçiyor musun?

E. URAN- *(Kadehini alır, ayağa kalkar.)* Elbette!

S. SAY- İçelim öyleyse!

E. URAN- Sağlığına.

(İçerler.)

Çiçekler değişmiş!

S. SAY- Gönderiyorlar!

E. URAN- Taptaze çiçekler!

S. SAY- Gönderenleri ilk geldiğin gece tanıdın. Ölen kocamın arkadaşları...

E. URAN- Biliyorum!

S. SAY- Hepsi aşktan, evlilikten yüzü gülmemiş erkekler. Sadri beyi karısı bir basketbolcu ile aldattı. Ayrıldılar. Bülent Beyinki o türlü bir hikâye. Hulki ile beni çok mutlu sanırlardı. Aramızdaki anlaşmazlıkları dışarıya sızdırmazdık! Hulki'yi kendilerine yakın bulduklarına göre keramet ben dedir sanıyorlar!

E. URAN- Haksız değiller!

S. SAY- Niye sesin öyle bozuk çıktı?

E. URAN- Ne gibi?

S. SAY- Buruk? Değiştin, durgunlaştın birdenbire?

E. URAN- Farkında değilim!

S. SAY- Olmaz olur musun? Apaçık görülüyor. Benimle ne kadar açık konuşursan o kadar kazanırsın, bunu bil!

E. URAN- Biliyorum!

S. SAY- Öyleyse? Aklın neye takıldı? Bulmaya çalış...

E. URAN- Anlattıkların etkiledi beni..

S. SAY- Evet?

E. URAN- Az önce bazı söylediklerin...

S. SAY- Tamamla!

E. URAN- Kocanla, kendinle, benimle ilgili bazı sözler...

S. SAY- Hangileri örneğin?

E. URAN- Örneğin yirmiüç yaş büyüktü benden, deyişin. Aranızdaki bir uzaklığı, (*Kelimeyi arar.*) bir yabancılığı belirten bir ton vardı sesinde..

S. SAY- (*Geçmiş günleri hatırlamaya, değerlendirmeye çalışarak.*) Öyleydik! (*Kesin bir tonla*) Yirmiüç yaş büyüktü benden! (*Dalgın*) Her zaman ölçülü bir yakınlık vardı aramızda... (*Ekleyerek*) İyi geçinirdik!

E. URAN- Mutlaka! Ölçülü bir yakınlık! İyi geçinen iki bahçe komşusu gibi. Ama ikisi de kendi çitlerinin gerisinde! Kadınla erkek arasında uyumsuzluğu daha köklü, daha doğru nedenlerle açıklayamayanların ilk aklına gelen yaş ayrılığı olur! Yaşları denk olan bütün karı kocalar, bütün aşıklar mutlu mu? Yürütebiliyorlar mı ilişkilerini? Kaldırabiliyor, aralarından söküp atabiliyorlar mı o çiti?

S. SAY- Öyle birşey söylemedim!

E. URAN- Hiç elele tutuşup kırlarda yanyana koştuğunuz, ne bileyim evin içinde, merdivenlerde kaçtığınız kovaladığınız olmazdı değil mi birbirinizi?

S. SAY- Pek hatırlamıyorum!

E. URAN- Saçma sapan şeylere birlikte katıla katıla güldüğünüz olmazdı...

S. SAY- Ne gibi?

E. URAN- Birden örnek bulamıyorum şimdi. Ne bileyim? İkinizden birinin topuğunun bir yere takılması, dökerken tuzluğun kapağının açılıvermesi, rüzgârın oynadığı bir oyun, uçan bir şapka, tersine dönem bir şemsiye...

S. SAY- Hayır! (*Dalgın*) Her davranışı ölçülü biçiliydi. Konuşması, devinimleri... Sanki o, hep ceketi ilikli ben bir misafirliğe gidecekmiş gibi sokak giysileriyle dolaşırdık evde. Başkalarıyla nasılsak yalnız kaldığımız saatlerde de öyleydik!

E. URAN- Az önce, yirmiüç yaş büyüktü benden, derken hep bunlar vardı sesinde. Elele konuşamazdık, gülüşmezdik, içimizden geldiği gibi yaşıyamazdık, güneşte terleyemez, yağmurda ıslanamazdık der gibiydin. Yaşanmamış yılların özlemiyle doluydun...

S. SAY- Kimbilir, belki de haklısın. Onaltı yıl evli kaldık. Onaltı yıl öyle, dingin, patırdısız gelip geçiverdi. Öylesine alışmışım ki o durgunluğa, o öleli beri iki yıldır kabuğumun içinde, senin dediğin çitin gerisinde kaldım. Kimseye yakınlık duymadığım gibi kimseyi de yakın duyamadım kendime...

E. URAN- Evet, beni de!

S. SAY- Seni de mi, bunu da nereden çıkardın?

E. URAN- Az önce kendinden kopardın, Paris'e gitmemi istedin!

S. SAY- Senin iyiliğin için, sanatın için!

E. URAN- (Keser.) Senin için belki kolay, ama benim için senden bir yıl ayrı kalmak kolay mı sanıyorsun?

S. SAY- (Yaklaşır. Elini Ergun'un saçlarına götürür.) Çocuk! Çocuksun, biliyor musun? Ne de çabuk alınıyorsun? Neredeyse İnci'nin ağabeyisinin diyeceğim sana... Ne o?... Bir de şimdi gözlerin yaşardı?

(Gülümser. Başını çevirerek, gözlerini kendisinden kaçuran Ergun'u elinden alır; kendisi bir koltuğa oturur, yere, ayakları dibine oturan, başını dizlerine koyan Ergun'un saçlarını okşar.)

O başka bir şeydi. Keşke olanaklarımız uygun düşse de birlikte gitsek. Paris çok şey katar sana. Ufkun genişler... Doğrusunu istersen ben de ayrılmak istemem senden.

E. URAN- Az önce çok kolay söyledin o sözleri...

S. SAY- Doğru, kolay söyledim, çünkü ben daha gerçekçiyim senden!

E. URAN- Hayır!

S. SAY- (Sözünü sürdürerek) Galiba sen değiştireceksin beni! Bugüne kadar tanıdığım kimseye benzemiyorsun. Şaşırttın sanki! On gün içinde hayata döndüğümü duyuyorum seninle! Ama, neye yarar?... Neyse, kapatalım bu konuyu...

E. URAN- Aksine, konuşalım. Ben konuşmak istiyorum!

S. SAY- Ben de konuşmamak! (Şakacı) Söyle, hangimizin dediği olsun?

E. URAN- İyi ama...

- S. SAY-** Dinle, bu akşam neşeliydim aslında. Halâ da neşeliyim, can sıkıcı konulardan hoşlanmıyorum!
- E. URAN-** (*Suna'nın ellerini alır.*) O kadar çok seviyorum ki seni! O kadar çok...
- S. SAY-** On gün içinde! Beni de şaşırtan bu!...
- E. URAN-** Öyle dolu bir on gün ki! Geçmiş bütün yaşımdan daha uzun, daha zengin! Boş geçen aylar, yıllarla zaman uzamıyor. İlk gördüğüm gün seveceğimi bildim seni...
- S. SAY-** Bazan ürküyorum senden!
- E. URAN-** Neden?
- S. SAY-** Bu kadar çok sevme, bu kadar çok bağlanma bana!
- E. URAN-** İyi ama, neden, neden, neden?
- S. SAY-** Yorgun, yenik, yaşamının güz aylarına ayak atmış bir kadını ben! Senin sevdiğin gibi sevemem! Senin aşkının karşılığını veremem!..
- E. URAN-** Böyle konuşma n'olur!
- S. SAY-** Kaç yaşındayım hiç düşündün mü?
- E. URAN-** Hayır!
- S. SAY-** On yaş büyüğüm senden!
- E. URAN-** Ne çıkar? Önemli mi?
- S. SAY-** Önemli! Hem de çok önemli! Şimdi görmeyebilirsin, ama bir iki yıl geçmeden göreceksin yüzümdeki çizgileri!
- E. URAN-** Seni seviyorum ben! Seni, yüzünün, saçlarının ötesinde, sesinde dolaşan, esen, seni! Koku gibi görülmeyen,

duyulan seni!

S. SAY- Sadece güzel sözler bunlar!

E. URAN- Ben sadece gerçeğe yaklaşmaya çalışıyorum!

S. SAY- Gerçek dediklerinse büsbütün anlayamıyorum! By-lesine sevilmedim hiç! Neyimi seviyorsun benim bu kadar? Neden seviyorsun?

E. URAN- Bir sabah gülerek uyan, yeter bana! Çocukluk fotoğraflarındaki gibi. İçinden gelerek, kendiliğinden, gülerek!... Sesinen, glşnden gölgeler silinsin!..

S. SAY- Dediğın o kadar zor ki! Yine de teşekkür ederim!

(Değışik bir tonla) Deneyelim bakalım! (İçer.)

(Boş elini Ergun'a uzatır.)

Bak, elim buz gibi! Isıtabilecek misin bu soğuk elleri?

E. URAN- *(Suna'nın elini öper)* Sevgilim benim!

S. SAY- *(Kadehini uzatır.)* Boşalmış! *(Kadehi ters çevirir.)* Bak, boş! *(Güler.)* Böyle mi kalsın istiyorsun?

E. URAN- *(Fırlar.)* Yenileyelim!

S. SAY- Hadi, bu kez sen yap o işi!

(Ergun, Suna'nın kadehini alır. Servis masasına gider. Kon-yak koyarken)

Acıma! Daha, daha, oldu!

(Ergun kadehini verir.)

Susadım! Doya doya içmek istiyorum!

(Ergun servis masasına döner. Kendi kadehini yeniler.)
(Kadehini koklar, kaldırır.) Hadi, içelim! *(Yudumlar.)*
Hayatımda hiç sarhoş olmadım! Belki de bu akşam olurum!. *(Yudumlar, güler.)* Olmadı, gülemiyorum! *(Kadehi diker, bitirir, güler.)* Eh, biraz daha iyi! *(Kadehini uzatır.)*
Yenile!

E. URAN- Çok hızlı içiyorsun!

S. SAY- Lütfen!

E. URAN- Biraz ara ver!

S. SAY- Lütfen, nazik ol!

(Ergun kadehi yenilerken)

Daha, daha, o çok az!.

(Ergun kadehini verir.)

(Yudumlar.) Ne güzel! *(Kadehi koklar. Güler.)* Gü-lüyorum! *(Güler.)* Daha iyi!. Belki sonunda senin istediğin gibi gülerim! *(Kadehi diker. Tamamlar.)* Belki! *(Ayağa kalkar. Acılı kahkahalarla gülerek yerinde döner kanepenin üstünden yastığını kapar. Yere halının üstüne atar. Kendini sırt üstü yere bırakır. Ergun'a kollarını açar.)*

Gel!

Karanlık

III. TABLO

On gün sonra, öğleden önce.

Suna Say, Sadri Fincancıbaşı kahve içerler.

S. FİNCANCIBAŞI- Saat nasıl, doğru işliyor mu?

S. SAY- Herhalde..

S. FİNCANCIBAŞI- *(Kahve fincanını bırakır, kalkar, saati alır.)* Durmuş!

S. SAY- *(Oturduğu yerden)* Farkında değilim!

S. FİNCANCIBAŞI- *(Cep saatine bakarak saati ayarlar, kurar.)* Haftada bir kurulması gerekir...

S. SAY- Bugünlerde saatsiz yaşıyorum! Acıkınca yiyorum, uykum gelince uyuyorum...

S. FİNCANCIBAŞI- Duruşmanız nasıl geçti?

S. SAY- Değişik bir şey yok!

S. FİNCANCIBAŞI- Yani?

S. SAY- Umutsuz görünüyor!

S. FİNCANCIBAŞI- Ben başlangıçtan beri umutsuzdum.

S. SAY- Doğrusunu isterseniz tam anlamıyla ilgilenemiyorum da...

- S. FİNCANCIBAŞI-** İzin verirseniz bir de ben gireyim araya. Ortaklarınızla bazı anlaşma yolları bulunabilir.
- S. SAY-** Teşekkür ederim Sadri Bey. Avukatım elimden geleni yapıyor. Siz yorulmayın. Ne yapalım, gerekirse ben de bir iş bulur çalışırım!
- S. FİNCANCIBAŞI-** Sizin için çalışmak kolay mı sanıyorsunuz?
- S. SAY-** Neden olmasın? Gönül, Feriha, daha başka arkadaşlarım hep çalışıyorlar...
- S. FİNCANCIBAŞI-** Onların çalışmalarının epeyi eski bir başlangıcı var. İşlerinin güç yanlarını gençlik yıllarında geride bıraktılar. Siz sıfırdan başlayacaksınız! Dinleyin, sizinle açık konuşmak istiyorum!.
- (Kahve fincanını bırakır.)*
- S. SAY-** *(Kalkar cigara kutusunu tutar.)* Cigara alır mıydınız?
- S. FİNCANCIBAŞI-** Hayır. Teşekkür ederim. Sizinle açık konuşmak için geldim...
- S. SAY-** Kapatsak daha iyi olur!
- S. FİNCANCIBAŞI-** Ben konuşmamızın iyi olacağı kanısındayım!
- S. SAY-** Aramızda açık konuşulacak bir konu da yok galiba!
- S. FİNCANCIBAŞI-** Şimdi söyleyeceğim. Biliyorsunuz, Hülki'nin en yakın dostu bendim. Sizi de yakından tanırım. Güzelliğinizi, inceliğinizi, evinize bağlılığınızı nasıl takdir ettiğimi her fırsatta açıklamışımdır.

S. SAY- Biliyorum, beni hep olduğumdan fazla görürsünüz.

S. FİNCANCIBAŞI- Hayır, her zaman olduğunuz gibi gördüm.
(*Birden*) Evlenmeyi düşünüyor musunuz?

S. SAY- Bugünlerde hayır!

S.FİNCANCIBAŞI- Bir daha evlenmiyecek misiniz?

S. SAY- Şimdiden bilemem!

S. FİNCANCIBAŞI- (*Kısa bir susuştan sonra*) Benimle evlenir misiniz?

S. SAY- Sizinle mi? (*Kahkaha ile*) Belki bir gün evlenirim ama sizinle değil! (*Ciddi*) Sizin karınız, ben? Allahım, daha neler?...

S. FİNCANCIBAŞI- Ben gülmüyorum!

S. SAY- Afedersiniz.

S. FİNCANCIBAŞI- Nasıl isterseniz öyle yorumlayın; ister size beslediğim duygular için, ister kızınızın, sizin geleceğinizi güven altına almak istediğim için...

S.SAY-Sizi daha çok kırmak istemem. Kapatalım bu konuyu.

S.FİNCANCIBAŞI-Kolay kolay kırılmam! Duyguları ile karar verenlerden değilim. Şimdi siz de beni kırılmadan dinleyin lütfen!

S. SAY- Buyurun, dinliyorum.

S.FİNCANCIBAŞI- Çalışmaktan söz ediyorsunuz. Ne türlü bir iş tutabilirsiniz? Düşündünüz mü? Hayatı sandığınız kadar doğru tanımlıyorsunuz! Düş bunlar! Bundan sonra

yaşayışınızı değiştirmek sizin için çok güç, giderek olanaksız!

S. SAY- Deneyeceğim!

S. FİNCANCIBAŞI- Dencseniz de başaramayacaksınız!

S. SAY- Göreceksiniz!

S. FİNCANCIBAŞI- Evet, göreceğiz! Sonunda önerimi kabul edeceksiniz!

S. SAY- Çok iyi iş adamısınız!

S. FİNCANCIBAŞI- Sandığınız kadar değil!

S. SAY- Belki sandığımdan da fazla!

S. FİNCANCIBAŞI- Özür dilerim! (*Cüzdanını açar.*) Beni, iyi bir iş adamı değil, iyi bir dost olduğumu kanıtlamak zorunda bıraktınız! (*Cüzdanından çektiği bir bonoyu uzatır.*)

Alın bu bonoyu!

S. SAY- Henüz yardıma muhtaç değilim!

S. FİNCANCIBAŞI- Ne olduğunu bilmiyorsunuz ki! Alın okuyun önce. Sonra dilerseniz yırtın!

S. SAY- Yeter! Bononuzu cebinize koyun lütfen!

S. FİNCANCIBAŞI- Önce dinleyin!

S. SAY- Satılık değilim!

S. FİNCANCIBAŞI- Öyle bir şey aklımdan bile geçmez. Bono Hulki'nin. Ölümünden iki ay önce vermişti. Sizin bilginiz olduğunu sanmıyorum! (*Suna bonoyu alır, okur.*)

S. SAY- Söylenmeliydiniz! Ortaklık tasfiye ediliyor. Alacaklılar arasında sıraya girerdiniz. Sorunu avukatıma duyuracağım! *(Bonoyu sehpanın üstüne bırakır.)*

S. FİNCANCIBAŞI- Sakın ha!

S. SAY- Bağışlanacak kadar önemsiz bir para değil!

S. FİNCANCIBAŞI- Lütfen anlayın beni!

S. SAY- *(Ayağa kalkar.)* Bitti mi?

S. FİNCANCIBAŞI- Yanlış anladınızsa bir daha özür dilerim!

S. SAY- Ben müsaadenizi rica ediyorum. Dışarda bir sözüm var...

S. FİNCANCIBAŞI- Bugün sinirlisiniz! Sinirlenmeniz gereksiz!

(Bonoyu alır. Dört parça eder-parçaları cigara tablası içine bırakır.)

Sinemaya mı gideceksiniz?

S. SAY- Biraz fazla meraklısınız?

S. FİNCANCIBAŞI- Hayır! Dostunuz olarak size söylemek istediğim bir şey daha var.

S. SAY- Neymiş o?

S. FİNCANCIBAŞI- Belki işlerinizin verdiği sıkıntı, belki hayatta yalnız kalmanın verdiği bunalım, bugünlerde çocukca davranıyorsunuz!

S. SAY- Ne demek istediğinizi anlayamadım?

S. FİNCANCIBAŞI- Ergun Beyle arkadaşlığınız dedikodulara yol açıyor! Dün gece yine birlikte sinemada olduğunuzu bana bile duyurdular...

S.SAY- Çok güzel filmler görüyorum, fena mı?

S. FİNCANCIBAŞI- Size yakıştırmıyorlar!

S. SAY- Ona ben karar veririm! Başka söyleyeceğiniz var mı?

(Saatine bakar. El Çantasını alır.)

S. FİNCANCIBAŞI- Sizden önce çıkmama müsaade edin!

(Hole doğru yürür, durur.)

Ben sabırlıyım, bekleyeceğim!

S. SAY- Bononuzu yırttığınız için pişman olmayın. Yenisini imzalar avukatıma veririm.

S. FİNCANCIBAŞI- Bir şey değişmez! Gün gelecek, öfkelerinizde yanıldığınızı anlayacaksınız. Hayatı sizden iyi tanırım...

Karanlık

IV. TABLO

Bülent TUNALI salonda yalnızdır. N. IŞIK çay tepsisiyle girer. Ortadaki sehpanın üstünde çay servisini hazırlar.

N. IŞIK- Çayınızı verebilir miyim?

B. TUNALI- Hanımefendiyi bekleyeceğim.

N. IŞIK- Nasıl arzu ederseniz...

(N. IŞIK yemek odası boşluğundan çıkar. Birkaç saniye sonra Suna SAY sağdaki kapıdan girer.)

S. SAY- *(Sağdaki koltuğa otururken)* Özür dilerim. Konuşmam biraz uzun sürdü...

B. TUNALI- *(Suna'nın bardağına çay koymağa davranır.)* Müsaade eder misiniz?

S. SAY- Zahmet olmazsa...

B. TUNALI- Rica ederim!

(Çayları boşalttıktan sonra şekerliği alır.)

Kaç şeker emredersiniz?

S. SAY- Bir lütfen!

(Bardağını uzatır. B. TUNALI şeker koyar.)

Mersi!

B. TUNALI- Bir şey değil!

(Kendi şekerini koyar. Şekerliği bırakır. Çayını alır, kanepenin Suna'nın koltuğuna yakın köşesine oturur. Çayını hafif hafif karıştırırken)

Kararname imzaya sunuldu. Eylül sonunda büyük elçi olarak Prag'a gidiyorum.

S. SAY- Öyle mi? Çok güzel! Kutlarım. Prag'ı görmedim ama, Orta Avrupa kentlerini severim. Bisküvi almaz mısınız?

(Bisküvi tabağını uzatır.)

B. TUNALI- Mersi. *(Bir bisküvi alır. Çay tabağının kıyasına bırakır.)* Peşte, Viyana, Prag bir üçgenin üç köşesi gibidir. Tümüyle eş atmosfer! Gerçi şimdi Çekoslovakya Doğu blokunda. Prag'ın eski neşesi yok deniliyor. Ama Prag; yine Zlata Prag'dır, Altın Prag, Bugünkü saç tuvaletiniz size çok yakışmış!

S. SAY- Teşekkür ederim!

B. TUNALI- Hanımefendi!

S. SAY- *(Keser. Püro kutusunu uzatır.)* Bir püro?

B. TUNALI- *(Küçük bir el devinimi ile)* Mersi.

(Suna püro kutusunu bırakır. Bir cigara alır. Ağzlığına takar.)

S. SAY- O halde ben bir cigara içeyim.

B. TUNALI- (*Suna'nun cigarasını yakar. Yerine oturur.*) Ha-
nımefendi!

S. SAY- Bir çay daha?

B. TUNALI- Mersi. Almayacağım.

S. SAY- Demek ki yakında Ankara'dan ayrılıyorsunuz? Her-
halde hareketinizden haberim olur?

B. TUNALI- Henüz mayıs sonlarındayız. Hareketime epeyi
zaman var.

S.SAY- (*Cigarasının dumanını üfler.*) Evet, hatırladım, eylül
sonu demiştiniz.

B. TUNALI- Belki de ekim. İnanın bir türlü sevinemiyorum!

S. SAY- Neden? Az önce Prag'ı övüyordunuz?

B. TUNALI- Sizden ayrılmak bana çok hüüzün verecek!

S. SAY- Biz de arayacağız sizi. -Feriha'yı görüyor musunuz?

B. TUNALI- Sizde karşılaştığımızdan beri bir kez gördüm.-
Dün akşam yürüyüşe çıkmıştınız galiba?

S. SAY- Evet.

B. TUNALI- Macar Elçiliğinde kokteyle gidiyordum. Araba-
dan gördüm sizi. Kavaklıdere'ye doğru yürüyordunuz.
Yanınızdaki arkadaşınızı doğum gününüzde sizde
gördüğüm gence benzettim..

S. SAY- Doğru benzetmişsiniz.

B. TUNALI- Şairdi galiba?

S. SAY- Oldukça sevilen, başarılı bir şairdir.

B. TUNALI- O gece eğlenceli taklitler yapıyordu. Neydi adı?

S. SAY- Söylesem nasıl olsa yine unutacaksınız!

B. TUNALI- Ankara'nın akşam üstleri, özellikle geceleri güzel oluyor bu mevsimde...

S. SAY- Evet, ben de seviyorum!

B. TUNALI- Çankaya'da çok güzel yeni bir restoran açıldı. Sizi hafta içinde uygun göreceğiniz bir gece yemeğe davet etmek istiyordum?

S. SAY- Hulki öleli beri kimseyle dışarda yemek yemedim.

B. TUNALI- Size önemli söyleyeceklerim vardı. Yemekte konuşacağımızı umuyordum.

S. SAY- (*Kendi kendine*) Allahım siz de mi?

B. TUNALI- Afedersiniz dediğinizi anlayamadım?

S. SAY- Önemli değil!

B. TUNALI- Size olan hayranlığımı bilmemeniz olanaksız. İzin verirsiniz düşündüğümü doğrudan doğruya söyleyeyim: Prag sefiresi olmayı kabul eder misiniz?

S. SAY- (*Güler.*) Çok yüksek bir atama! Hele çalışmaya yeni başlayacaklar için!..

B. TUNALI- *Corps diplomatique*'in en parlak kadını olacağınıza bahse girerim. Bütün resmi kabullerde gözleri kamaştıracaksınız!

S. SAY- Özür dilerim. Kabul edemiyeceğim!

B. TUNALI- Fakat... *(Onuru kırılmıştır. Sözünü tamamlayamaz, değiştirir.)* Nedeni genç arkadaşınız mı?

S. SAY- Açıklamak zorunda mıyım?

B. TUNALI- Dedikodulara inanmak istememiştim. Karşılığınızı hemen vermeyin, biraz düşünün.

S. SAY- Karşılığımı verdim. Bilirsiniz sık sık karar değiştirenlerden değilim!

B. TUNALI- Bu çocukça hevesi fazla uzatmazsınız herhalde?

S. SAY- *(Kalkar.)* Size şimdider başarılar, iyi yolculuklar dilerim.

B. TUNALI- *(Kalkar.)* Umudumu kesmiyeceğim!

S. SAY- Sizi bir daha bu konuya dönmemek şartıyla görebilirim... *(Elini uzatır.)*

B. TUNALI- *(Suna'nın elini öper.)* Bekleyeceğim!

Karanlık

V. TABLO

Ertesi gün, akşam üstü.

Suna, kanepede oturmuş, tınaklarını törpüler. Önündeki sehpanın üstünde yeni içilmiş bir çay bardağı, kitaplar, dergiler, bir gazete.

N. IŞIK- *(Sağdan girer.)* Hanımefendi, Faruk Bey geliyor!

S. SAY- *(Hayretle)* Faruk Bey mi? Ne münasebet? Nereden gördün?

N. IŞIK- Yatak odasının penceresinden...

S. SAY- Hem de habersiz! Kapıyı açma!

N. IŞIK- Beni gördü?

S. SAY- Öyleyse çabuk kaldır şu çay bardağını...

(Nazife IŞIK bardağı alır.)

Şunu da...

(Sehpanın üstündeki cigara tablasını verir. Kendisi telaşla gazeteleri, dergileri toplar.)

Ben evde yokum, duydun mu? Bu kadarı da can sıkar artık. Kaç gündür gelmek istiyor, vaktim yok diyorum, anlamlıydı!

(Elinde kitapları, dergileri, gazeteleriyle yatak odaları bölümüne kaçar. Kapı çalınır. Nazife IŞIK yemek odası boşluğundan çıkar. Çay bardağını bırakmış olarak holden sahneye döner. Kapıyı açar.)

F. KARLIDAĞ- Merhaba!

N. IŞIK- Merhaba.

F. KARLIDAĞ- Suna Hanım evde mi?

N. IŞIK- Hayır, değil!

F. KARLIDAĞ- Demek evde yok?

N. IŞIK- Evet yok!

F. KARLIDAĞ- Yani dışarda?

N. IŞIK- Evet dışarda!

F. KARLIDAĞ- Hoppala!

(Ne diyeceğini bilemez. Kısa bir aradan sonra) Ama sen evdesin?

N. IŞIK- Görevim!

F. KARLIDAĞ- Eh, öyleyse ben de oturur beklerim!

(Salona girmek ister.)

N. IŞIK- *(Önleyerek)* Az önce çıktı. Herhalde çabuk dönmez!

F. KARLIDAĞ- *(N. IŞIK'ı süzer.)* İyi ya! *(Sırutur.)* Biz de seninle kırk yılın başı ahbablık ederiz! Kimbilir sende ne havadisler vardır? *(Salona girer.)*

N. IŞIK- Ne havadis olacak bende?

F. KARLIDAĞ- (*Kanepeye oturur.*) Olmaz olur mu? Vardır! Ben biliyorum olduğunu? Gel şöyle! Gel, yanıma otur, (*Eliyle kanepeye vurur.*) Otur da anlat!

N. IŞIK- (*Şaşkın*) Benim yerim mutfak!

F. KARLIDAĞ- Bırak mutfağı mutfağı! Gel dedim gel! Nazlanma hadi! Gel söyle bakalım, bir aydır uğrayamadım, bugünlerde kimler geliyor size?

N. IŞIK- Her zamanki tanıdıklar.

F. KARLIDAĞ- Aralarında yenileri yok mu?

(*Elini kanepeye vurarak yanında yer gösterir.*) Halâ gelmeyecek misin?

N. IŞIK- Müsaadenizle...

F. KARLIDAĞ- Acele etme. Yeni tanıdıklar? Ergun Bey örneğin?

N. IŞIK- Hanımımı beklemeseniz iyi olur!

F. KARLIDAĞ- Söylemek istemiyor musun? Ben bir dedikodu duydum, doğru mu? Hanımın Ergun Beyi evlât edinecekmiş diyorlar? (*Güler.*)

N. IŞIK- (*Öfkeli*) Tövbe tövbe!

(*Hol kapısına yönelir.*)

F. KARLIDAĞ- Ne o? (*Yerinden fırlar.*) Yanıma gelmiyecek misin? Gel bak sana neler söyleyeceğim...

N. IŞIK- (*Öfkeli*) Bu ev benim olsaydı, söyletirdim ben sana söyleyeceğini!

(*Hale yönelir*)

F. KARLIDAĞ- (*Nazife IŞIK'ı bileğinden yakalar.*) Sen benim yanıma gelmezsen ben mutfığa gelirim ona göre!

N. IŞIK- Bırak kolumu!

F. KARLIDAĞ- Yıllardır körmüşüm ben! Ne güzel kadınmışsın sen! Müthişsin yani!

N. IŞIK- Bırak dedim. Sözüm ona bey olacaksın!

F. KARLIDAĞ- N'olur aksilik etme! Delirttin beni!

N. IŞIK- Bırak dedim sana!

(*Elini hızla çeker.*)

F. KARLIDAĞ- Değme güzel kadınsın sen!

N. IŞIK- Kala kala sana nıı kaldım?

F. KARLIDAĞ- Sen yatakta kimbilir ne dehşete olursun!

(*Öpmek ister.*)

N. IŞIK- Çopur suratlı, sen de! (*Yumruklar.*)

F. KARLIDAĞ- Canım!

N. IŞIK- Canım çıksın! Geber!

F. KARLIDAĞ- Güzelim!

N. IŞIK- (*Bütün gücüyle iter, kurtulur.*) Yeter be!

(F. KARLIDAĞ yeniden yakalamak ister. N. IŞIK yemek odası boşluğundan kaçır. F. KARLIDAĞ kovalar. N. IŞIK hol kapısından koşarak salona döner. Yatak odalarına doğru koşar.)

Hanımefendi! Hanımefendi yetişin!

(N. IŞIK yatak odaları kapısından çıkar. F. KARLIDAĞ arkasından yatak odaları bölümüne geçeceği sırada kapıda Suna SAY ile karşılaşır.)

(F. KARLIDAĞ, N. IŞIK sanır, Suna'ya sarılmak ister.)

Yakaladım işte!

S. SAY- *(F. KARLIDAĞ'a bir tokat indirir.)* Defolun!

F. KARLIDAĞ- Yani siz... *(Şaşkın kala kalır)*

S. SAY- Seni utanmaz, seni!

F. KARLIDAĞ- *(Sol eliyle yanağını tutar)* Evdeydiniz yani! *(N. IŞIK Suna'nın gerisinde görünür.)*

N. IŞIK- Daha da lâf ediyor,

S. SAY- Defolun, bir daha da görünmeyin!

F. KARLIDAĞ- Çok afedersiniz.

(Başı önünde kapıya yönelir.)

Karanlık

VI. TABLO

İki gün sonra, gece.

Suna Say yalnızdır. Sabahlığını giymiş. Bir masa lâmbasının ışığında Ergun URAN'ın şiir kitaplarından birini okur. Kapı çalınır. Suna SAY kimseyi beklemediği için kapının çalınışını hayretle karşılar. "Kim acaba" gibilerden omuzlarını kısıarak elinde kitap doğrulur, kapıya kulak verir... Bekler. Kapı ikinci kez çalınunca kalkar, tavan ışıklarını yakar. Hole geçer.

S. SAY- (Dışardan) Kim o?

(Halim SOYKÖSE, her zamanki uyuşukluğunun aksine canlı adımlarla girer.)

H.SOYKÖSE- Hayırlı akşamlar!

S. SAY- (Soğuk) Hayırlı akşamlar!

H. SOYKÖSE- (Şapkasını asar.) Yalnızsınız! (Ellerini oğuşturur.)

Nazife izinli galiba?

S. SAY- Evet.

H. SOYKÖSE- (*Suna'nun elini alır, öper.*) Sadri ile Bülent İstanbul'dalar.

S. SAY- Elimi bırakın lütfen!

H. SOYKÖSE- Ergun Bey Siyasal Bilgilerin şiir gecesinde..

S. SAY- Evet, ne olmuş?

H. SOYKÖSE- Yalnızsınız diye düşündüm...

S. SAY- Sizi beklemiyordum! (*Saatine bakar.*) Saat on. Birazdan yatacaktım.

H. SOYKÖSE- Daha erken, çok erken! Bütün hayatımın en heyecanlı gecesi bu! İlk olarak yalnızız. Elinizi bırakmayacağım!

(*Yeniden Suna SAY'ın elini almak ister. Suna elini kaçırır.*)

S. SAY- İçkilisiniz. Perhiziniz ne oldu?

H. SOYKÖSE- (*Salona geçer.*) Evet içtim! Biraz cesaret kazanmak için, içtim.

(*Bir daha Suna'nun elini öpmek ister.*)

S. SAY- Bu şekilde devam ederseniz...

H. SOYKÖSE- Dinleyin, bir dakika beni dinleyin. Yüreğim volkan gibi... (*Yine Suna'nun elini öpmeye kalkar.*)

S. SAY- Çok oluyorsunuz!

H. SOYKÖSE- Ne olur bir kez daha elinizi öpeyim...

(*Hareketini yineler.*)

S. SAY- Eee ama!

*(H. SOYKÖSE'yi şiddetle iter. Adam sendeler. Yakınında-
ki bir koltuğun üstüne yığılır.)*

Ya gidin, ya oturun bir sade kahve için! Bu halinizle so-
kakta bir arabanın altında kalırsınız!

H. SOYKÖSE- Beni ittiniz! İttiniz!..

S. SAY- Allahım!

H. SOYKÖSE- Oysaki ben... *(Kalkmaya çalışır)* İttiniz!

S. SAY- Nasıl davranmamı bekliyordunuz?

H. SOYKÖSE- Kimse itemez beni! *(Kalkar.)*

S. SAY- Ben ittim işte!

H. SOYKÖSE- *(Yumuşaklıkla oturur.)* Ellidokuz yaşındayım.
Aşk yoktu, mutluluk yoktu yaşamımda! Boşanacağım!
Hayatım hep kölelikti benim. Dengim olmayan taşralı bir
kadınla evlendim. Boşanacağım! İttiniz... Beni ittiniz!..

S. SAY- Bir kahve?

H. SOYKÖSE- Elinizi verin?

(Elini uzatır. Suna'nın elini tutmak ister.)

S. SAY- Lütfen taşkınlığı bırakın...

H. SOYKÖSE- Hayatımda tek güzel, tek seçkin varlık sizsiniz.
Yıllardır hep sizi sevdim. İlk gördüğüm günden beri, söy-
lemeye cesaret edemedim... Boşanacağım! Sizinle evle-
neceğim!

S. SAY- Halim bey!

H. SOYKÖSE- Hayır beni itemezsiniz! Bir profesörü itemezsiniz! *(Kalkar.)*

S. SAY- Oturun!

H. SOYKÖSE- Benim onurum var!

S. SAY- Öyleyse korumasını bilin!

H. SOYKÖSE- *(Oturur.)* Okuduğunuz o kitap ne?

S. SAY- Görüyorsunuz!

H. SOYKÖSE- *(Kitaba uzanır.)* Şiir.

S. SAY- *(Kitabı çeker alır.)* Merakınızı giderdiniz mi?

H. SOYKÖSE- *(Alaylı)* Ergun Uran'ın şiirleri. Bitirim suyu gibi!..

S. SAY- Lütfen kalkar gider misiniz!

H. SOYKÖSE- *(Hareketini yineler.)* Sizi öpeceğim!

(Suna geri çekilir. Adam boşta kalır.)

Bütün hayatımda güzel bir kadın, elleri bozulmamış, saçları güzel kokan bir kadın öpemedim!..

S. SAY- *(Şapkasını verir.)* Hadi alın şapkanızı, çıkın! Bakalım bir daha ne yüzle karşıma çıkacaksınız?

H. SOYKÖSE- Kadınlar hiç bir zaman sevmedi beni!

S. SAY- Gülünç oluyorsunuz!

H. SOYKÖSE- Gençliğimde de sevmedi!

S. SAY- Hadi gidin uyuyun!

- II. SOYKÖSE-** Sizi de kaybettim. Artık sizi de kaybettim! Kimbilir nasıl hor görüyorsunuz beni!
- S. SAY-** Bir taksi çağırayım mı?
- H. SOYKÖSE-** Beni hor görmediğinizi söyleyin!
- S. SAY-** Görmüyorum!
- H. SOYKÖSE-** Öyle değil! Sahiden hor görmediğinizi söyleyin!
- S. SAY-** Sadece sarhoşluğunuzu görüyorum!
- II. SOYKÖSE-** Kimbilir kimlere anlatacaksınız bu halimi? Arkamdan alaya alacaksınız...
- S. SAY-** Düşünmedim!
- II. SOYKÖSE-** Kimseye anlatmayacağınıza söz verin!
- S. SAY-** Demek ne kadar çirkin davrandığının farkındasınız?
- II. SOYKÖSE-** Söz verin! Mevkiimi, onurumu düşünün...
- S. SAY-** Siz de benim onurumu biraz düşünseniz..
- II. SOYKÖSE-** Söz vermezseniz gitmem!
- S. SAY-** Ne yapayım? Polis mi çağırayım, yoksa bağırıp üst kat-takilerden yardım mı istiyeyim?
- II. SOYKÖSE-** Söz verin...
- S. SAY-** Veriyorum!
- II. SOYKÖSE-** Evet, şair değilim...
- S. SAY-** Halâ terbiyesizlik ediyorsunuz! *Freud*'u benden önce siz okuyun!

(Dış kapıyı açar.)

Güle güle.

H.SOYKÖSE- Gidiyorum! *(Çıkar.)*

(Suna Kapıyı kapatır. Derin bir soluk alarak salona döner-kendini bir koltuğa bırakır.)

S. SAY- Offf, hele şükür!

Karanlık

VII. TABLO

Dört beş gece sonra.

Gece yarısı.

Oyun, sahnenin kapalı perdelerden sızan ay ışıklarıyla aydınlanmasıyla başlar.

Sokak kapısı açılır. Kapıdan giren ışık salona vurur. Suna ile Ergun gülüşerek girerler. Holün lâmbası yanar. Ergun salona girer. Tavan sâmbalarını yakar. Suna'nın gelmesini bekleyerek kısa bir süre salonda dolanır.

E. URAN- Ne yapıyorsun?

S. SAY- Postadan gelenlere baktım...

(Girer. Üstünde ince bir gece pardesüsü, elinde küçük bir gece çantası vardır. Çantasını yazı masası üstüne bırakır, İlerler, verandaya bakan camlı kapıların perdelerini açar.)

Oh! Üç beş saat içinde nasıl özlemişim evimi!

(Çantasını bıraktığı yerden alır. Yatak odaları bölümüne geçerken.)

Şimdi geliyorum.

E. URAN- Nazife yok mu?

(Suna pardesüsünü çıkarmış, çantasını bırakmış olarak döner.)

S. SAY- Bu akşam izin gecesı.

(Bol ayışığı ile aydınlanan verandaya, bahçeye, sonra da salonun ışıklarına bakar.)

Bu saatte bu ışıklar fazla!

E. URAN- Evet, odada sanki biri daha var!.

S. SAY- *(Salon ışıklarını söndürür. Sahne bol ay ışıklarıyla aydınlanır.)*

Böyle nasıl?

E. URAN- Çok daha iyi!

S. SAY- Teypi açar mısın?

(Ergun teypi açar. Frank Sinatra'nın söylediğı bir hafif müzik parçası başlar.)

Sesini biraz kıs.

(Ergun teypi ayarlar.)

Oldu. Şimdi yanıma gel!

(Ergun yaklaşır. Ellerini Ergun'a uzatır. Bir süre elele kalırlar. Ergun'a küçük bir öpücük kondurur. Ellerini çeker.)

Çok eğlendik değil mi?

E. URAN- Çooook!

S. SAY- Şimdiye kadar gece kulüpleri hep sıkardı beni. İlk kez bir gece kulübünde sıkılmadan vakit geçirdim!..

E. URAN- Yine gideriz.

S. SAY- *(Salonda ufak tefek düzeltmeler yaparak)* Belki on yıldır dans etmemiştim. Belki on yıldan da fazla. Kocamla evliliğimizin ilk yıllarında danslı yerlere giderdik. Sonraları kestik, ikimiz için de sıkıcı oluyordu...

(Ürperir, ellerini oğuşturur.)

Bak, yine ellerim buz gibi...

(Salonun ortasında durur, kollarını uzatarak ellerini Ergun'a verir. Çocuk oyunlarındaki gibi, izdüşümleri seyirciye dönük, bir süre ayakta kalırlar. Kollarını hafif hafif sallarlar.)

E. URAN- Üşüdün belki de. Epeyi yürüdük.

S. SAY- Çok tatlıydı! Ayakkabılarım rahat olsa, elele sabaha kadar yürürdüm seninle! Biliyor musun nereye gideceğimi bilmeden, çok güzel bir yere gidiyormuş gibiydim. Sen?

E. URAN- Ben de...

S. SAY- Kimbilir, belki de cennete! -Bunlar hayatımda ilk kez duyduğum duygular benim!..

(Ellerini çeker. Sözü değiştirir.)

Bazıları sıcak sever, ben de onlardanım galiba! Gördün mü o filmi?

E. URAN- Göremedim!

S. SAY- Ben de! Adı hoşuma gidiyor! Ne içeceksin?

E. URAN- Sen ne içersen!

S. SAY- En iyisi konyak yine!

(Konyak kadehlerini doldururken teypte ki şarkıya katılır. Şarkıyı mırıldanarak Ergun'un yanına döner.)

The moon is yellow

And the night is calm

(Ergun'un kadehini uzatır. Kendi kadehini kaldırır.)

Şerefe!

S. SAY- Duydun mu şarkı söylüyordum?

E. URAN- Evet, çok güzeldi.

S. SAY- Tuhaf, yıllardır ilk kez! *(Gülümser)* İlk kez içimden geldi. Ben sahiden değişiyorum galiba!..

E. URAN- Çabuk kestin. Sesin çok güzel.

S. SAY- Güzeldi, bir zamanlar! Söylememiştim değil mi sana? Ben öğrencilik yıllarımda sekiz yıl piyano dersi, bir süre de şan dersi aldım. Öğretmenlerim sesimi beğenirlerdi! Neye yarar? Hepsi çarçur oldu gitti!... Konyak iyi geldi, *(İç çeker)* İçelim!

(İçkilerini yudumlarlar. Suna bir koltuğa oturur. Ergun'a yer gösterir.)

Gel otur!

(Ergun, koltuğun koluna ilişir.)

E. URAN- Çiçeklere ne oldu? Dört bir yan eskisi gibi çiçeklerle dolu değil artık?

S. SAY- Neden anlamadın mı?

E. URAN- Galiba anladım biraz!

S. SAY- Neden?

E. URAN- Benimle pek geçinemiyorlardı!

S. SAY- (*Güler.*) Biraz öyle! (*Şakacı*) Seninle geçinemeyenin yeri yok bu evde! (*Ciddileşir.*) Bundan sonra eski çiçekleri pek göremeyeceksin! Gönderenlerin ayaklarını kestim! En son bir Halim bey kalmıştı. Dün gece o da pasaportunu aldı!

E. URAN- Anlatmamıştın?

S.SAY- Sıra gelmedi ki! Başka bir gün, konuşacak söz kalmazsa anlatırım!

E. URAN- En sinirime giden oydu!

S. SAY- Niye?

E. URAN- Durmadan yaşlanmaya itiyordu seni. Elinden gelse manastıra kapanmanı isterdi. İlle de *Freud* okumanı istemesi nedendi sanıyorsun? Aklınca cinsel içgüdülerin hayvanlık olduğuna inandıracak, hoşlandığın bir erkek olursa soğutacak uzaklaştıracak seni! *Freud*'un öğretisinden bu türlü yararlanabilmek için onun gibi hastalıklı bir profesör olmak gerekir!

S. SAY- Dersini aldı! Bir daha kolay kolay ayak atamaz, bu evel!

E. URAN- Kıskanıyorum, çekemiyorum falan sanabilirsin diye

bugüne kadar söylememiştim ama o grubun her biri bir felâket!

S. SAY- (*Güler.*) Nasıl felâket? Hadi söyle, eğleniyorum!

E. URAN- Bülent bey, elçiliğin gümüş takımları, halıları gibi görüyordu seni! Yemek masasında ne güzel durur, koltuk takımına, halılara ne güzel uyar gibilerden!

S. SAY- Çok hoş! (*Güler.*) Doğru! Ötekiler?

E. URAN- Sadri bey, basketbolculara karşı sağlam bir yatırım! Dürüstlüğüne sığınıyor! Şu Faruk Karlıdağ o patavatsızlığıyla nasıl olur da dava kazanır ona şaşıyorum!

S. SAY- Bazan da kaybediyor olmalı! Benimle olduğu gibi!

E. URAN- Doğum gününde pek ümitliydi! (*Düşünceli*) Ama asıl beni korkutan başkası!

S. SAY- Kim?

E. URAN- Gönül!

S. SAY- Gönül mü? Neden?

E. URAN- Durmadan yönetmeye kalkıyor seni! Olur olmaz yerde yaşamına burnunu sokuyor!

S. SAY- Unutma, seni bana Gönül tanıştırdı!

E. URAN- Bir gün uzaklaştırabilir de!

S. SAY- Ben çocuk muyum? Gönül'e kanacak değilim!

E. URAN- Etkileyebilir!

S. SAY- (*Değişik*) Senin eski arkadaşın?

E. URAN- Yani?

S. SAY- Öyleymiş!..

E. URAN- Benim Gönül'e aşık olabileceğimi düşünebiliyor musun?

S. SAY- Neden? Çirkin kadın sayılmaz. Zeki, kültürlü...

E. URAN- Ama kadın değil! Sanki *Mefisto*! Bir gün, seviştiğinizi yeter diyecek, seni doldurmaya başlayacak diye bir duygu var içimde!..

S. SAY- Korkma! Ben Gönül'ün demesiyle değişmem! Seni beğenmeseydim, Gönül beğendiremezdi...

(Teypteki şarkıya kulak verir.)

Ah, işte bunu çok seviyorum!..

(Şarkıya katılır. Bir iki sözünü mırıldanır.)

Only you...

(Keser.)

Ne kadar güzel! Çok da güzel söylüyor...

(Ergun'a elini uzatır.)

Biraz ısındım galiba? Konyak iyi geldi...

E. URAN- *(Suna'nın elini alır.)* Evet,

S. SAY- *(Bahçeye doğru bakar.)* Dışarı ne kadar güzel! -Gel...
(Elele verandanın camlarına kadar yürürler. Suna Say, camlı kapıyı açar. Sırtları seyirciye dönük, elele kapının

içinde kalırlar.)

Dinle!

(Başını Ergun'un omuzuna bırakır.)

Ayı duyuyor musun?

E. URAN- Galiba...

S. SAY- Ne diyor?

E. URAN- Gülümsüyor ikinize. Bizden memnun!

(Ergun'a doğru döner. Kollarını Ergun'un boynuna dolar.)

Sevgiliğim benim!..

(Kucaklaşırlar.)

PERDE

ÜÇÜNCÜ PERDE

İlk iki perdenin dekoru.

İkinci perdeden üç ay sonra.

I. TABLO

Birinci perdenin başında olduğu gibi, perde açıldığında sahnede kimse yoktur. Radyo açık bırakılmıştır. Bir tiyatro programı duyulur. Kapı çalınmaktadır. N. IŞIK, yemek odası boşluğundan girer. Radyoyu kapadıktan sonra, hole geçer, kapıyı açar.

Suna SAY girer. Teni iyice güneş yanığıdır. Üstünde açık renk bir tayyör vardır.

S. SAY- *(Girerken)* Bir daha böyle açarsan atacağım bu radyoyu evden! Komşular bir şey demiyorlar mı sana?

N. IŞIK- Mutfaktaydım hanımefendi!

S. SAY- Beni arayan oldu mu?

N. IŞIK- Gönül hanım telefon etti.

S. SAY- Ne dedi?

N. IŞIK- Uğrayacak.

S. SAY- Başka bir şey yok mu?

N. IŞIK- Kızınızdan mektup var...

S. SAY- Nerede?

N. IŞIK- Yazı masasının üstüne koydum.

S. SAY- Peki, ben alırım.

(Mektubu alır. Bir koltuğa oturur. Ayakkabılarını çıkarır.)

Ayaklarım taş kesti bunların içinde. Bana eski beyazlarımı getirir misin?

(N. IŞIK çıkar.)

(Mektubu açar. Okumaya başlar.)

Melek anneciğim! *(İç çeker. Kendi kendine)* Allah için, ne de melekim ya!

(N. IŞIK ayakkabıları getirir.)

Halıcıya uğradın mı?

N. IŞIK- Uğradım.

S. SAY- *(Ayakkabıları giyerken)* Halı satılmış mı?

N. IŞIK- Duruyor.

S. SAY- Haziran sonunda verdik. Halı üç aydır onda! (*Kalkar.*)
Daha ne bekliyor?

(*Yatak odaları bölümüne geçer. İçerden.*)

Satacaksa satsın, satmayacaksa alsın parasını versin!

(*Kızının mektubunu okuyarak döner. Tayyörünün ceketini çıkarmış, el çantasını içerde bırakmıştır.*)

N. IŞIK- Haklısınız.

S. SAY- Yarın uğrayıp söyle. -Havalar halâ çok sıcak!

(*Boş bir vazo içinde kıvrılmış duran telefon faturasını görür.*)

Bu ne, telefon mu geldi?

N. IŞIK- Dün gelmişti.

S. SAY- Niye söylemedin?

N. IŞIK- Aklımdan çıkmış.

S. SAY- (*Faturayı inceler.*) Oh Oh! Temmuz başından beri ev kapalıydı. Hoş evde olsam da kimseye telefon ettiğim yok! Kim konuşuyor bu kadar? Şehirlerarası...? Taşköprü'ye üç telefon? Senin memleketin?

N. IŞIK- Şeyyy, çok eski hanımefendi. Tatilden önce...Amcam hastaydı...

S. SAY- Söylemen gerekirdi. Aylığından kesmek zorundayım.

N. IŞIK- Siz bilirsiniz...

S. SAY- Şimdiye kadar utanç tefekşeylere hep aldırmadım. Şim-

di nasıl geçindiğimi sen de görüyorsun. Durınadan halılarımı gümüşlerimi satıyorum...

(Kapı çalınır. Kapıya kulak verir.)

Feriha galiba?

(N. IŞIK kapıyı açar. Feriha girer.)

F. TOKBAY- Suna'cığım, kardeşim, ah nasıl özledim seni!

S. SAY- Ben de... *(Öpüşürler.)* Hoş geldin, geç...

F. TOKBAY- İyice yanmışsın! Çok yakışmış sana. Ne kadar iyi görünüyorsun!... Tatilin çok iyi geçmişe benziyor, nerelere gittin?

(Otururlar.)

S. SAY- Ege kıyılarındaydık. Ayvalık, Foça, biraz Urla, biraz Çeşme, Kuşadası... Sen nasılsın?

F. TOKBAY- Fena!

S. SAY- Hayrola? Korkuttun beni.

F. TOKBAY- Nasıl berbat bir yaz geçirdiğimi, ne üzüntüler çektiğimi bir bilsen, bana acırsın. *(İç çeker.)* Evleniyor!

S. SAY- Evleniyor mu? Kiminle?

F. TOKBAY- Kiminle olduğunu duyunca daha da şaşıracaksın! Altı aylık sekreteriyle. Kız ona yakışan biri olsa canım yanmaz! Güldürüyor herkesi kendine. O kırkdört yaşında, sekreteri ondokuz! Öyle de adi halli bir şey ki! Kızılay'da gösterdiler, bir kılık, evlere şenlik! Nesi varsa ortada! Açık

sarı, saydam bir bluz giymiş, çingene pembesi bir etek, süt-yen külot ne varsa görünüyor! Geçen ay bir çocuk aldır-mış dediler!

S. SAY- Karısı ne oldu? Boşandı mı?

F. TOKBAY-Boşanacak! Karısını İstanbul'a göndermiş, çocuklarla birlikte. İstanbul'daki evi, buradaki katı onlara bırakıyor! Sekreterine Kavaklıdere'de bir kat almış, şahane!
(*Kapı çalınır*).

S. SAY- Gönül!

(*N. IŞIK kapıyı açar.*)

G. EREN- Ah, canım benim!

(*Kendisini karşılayan Suna'ya doğru atılır, öpüşürler.*)

Ah nasıl özlemişim seni! Nasıl, nasıl! (*Az geri çekilir*) Dur bakayım şöyle azıcık sana! Kız bu ne güzellik böyle! Ne hoş yanmışsın! Ne kadar şekersin! Aşk cilâlamış seni!

(*Yerlerini alır, otururlar.*)

Bayıldım sana. Ergun nasıl?

S. SAY- O da iyi. Birazdan gelir, görürsün.

G.EREN- (*Feriha'ya*) Ferihacığım, sana bir haberim var. Bil bakalım buraya gelirken kimi gördüm?

F. TOKBAY- Onu mu?

G. EREN- Budalalığı bırak! Onu görecektir olsam başımı çevirip bakmam. Başka birini, seni sordu.

F. TOKBAY- (*Kararsız*) Bülent Beyi mi?

G. EREN- Evet! Balin otelinde tek başına oturuyor. Şimdi gidersen görürsün...

F. TOKBAY- Ben mi? Ayağına mı gideyim? Anlayamadım!

G. EREN- Anlatayım da anla. Balin otelinin lobisinde gördüm. Oturduk. Bir dondurma yedim. Hep senden konuştuk. İki kez aramış bulamamış seni. İki aya kadar Prag'a gidiyormuş. Hadi kalk, görünüver!

S.SAY- Gönül doğru söylüyor. Bana ne zaman istersen genc gelirsin...

F. TOKBAY- Saçım başım hiç de iyi değil bugün.

G. EREN- Aksine...

S. SAY- İstersen, banyoya geç, taran!

F. TOKBAY- Evet, (*Kalkar.*) Kendimi bir kontroletsemiyo olacak...

(*Yatak odaları bölümüne geçer.*)

G. EREN- Feriha için en iyisi, en çıkar yol bu! Bülent Bey yalnız kalamayan bir adam. Hele Prag'da hiç yalnız kalamaz...

F. TOKBAY- (*Döner.*) Düzeltbilmiş miyim?

G. EREN- Bozuk değildi ki.. Hadi, gecikme! (*Ayağa kalkar.*)

F. TOKBAY- Hiç içimden gelmiyor ama, ona inat gideceğim.

G. EREN- Aferin! Çivi çivi söker, unutma!

(*Feriha'yı uğurlarlar.*)

F. TOKBAY- Allahaismarladık.

G. EREN- Güle güle.

S. SAY- Güle güle. Güzel haberler bekliyoruz...

(Feriha gider. Suna ile Gönül, salona dönerler.)

G. EREN- Eee Suna'cığım anlat, telefonda konuştuklarımızın dışında daha ne var ne yok?

S. SAY- Hiç! Her zamanki sıkıntılar! İş bulmam çalışmam lâzım.

G. EREN- İş mi? *(Düşünür.)* Sana göre iş?...

S. SAY- Başka çarem kalmadı!

G. EREN- Sana nasıl bir iş bulunur bilmem ki! Bir devlet dairesine, bankaya falan giremezsin. Hem onsekiz yaşında liseyi yeni bitirenlerin aldığını alacaksın, hem de çoluk çocuğun buyruğu altında çalışacaksın. Sen orada alacağın parayı Nazife'ye veriyorsun...

S. SAY- Nazife sadece verdiğim aylıkla kalsa...

G. EREN- Orası yüzde yüz!

S. SAY- Nazife'yi yakında göndereceğim.

G. EREN- Vah benim nazlı Suna'cığım vah! Senin böyle dertlerin mi olacaktı!

S. SAY- O kadar üzgün değilim! Biliyorsun İngilizcem zararsız. Belki bir özel ortaklıkta...

G. EREN- *(Kıser.)* Sekreterlik falan mı? Yapamazsın!

S. SAY- Ya da özel ders versem?

G. EREN- O türlü kazançlarla ev dönmez.

S. SAY- Butik açsam?

G. EREN- Kolay mı? O işin senin beceremeyeceğin güçlükleri var. Kaçakçılarla iş birliği etmekten tut, daha bir yığın dümen... Ayrıca da sermaye!

S. SAY- Denemek istiyorum!

G. EREN- Boşuna! Kuzum afedersin ama neden evlenmiyorsun?

S. SAY- Evleneceğim belki de..

G. EREN- Kiminle?

S. SAY- Kimin ile olabilir?

G. EREN- Ergun'la mı?

S. SAY- Başka kim var hayatımda?

G. EREN- Kuzum sen delirdin mi?

S. SAY- Niye?

G. EREN- Bu kadar toy, bu kadar çocuk musun?

S. SAY- Belki de ilk kez seviyorum hayatımda?

G. EREN- Olabilir! Ama evlenmek nedir bilmem gerekir. Aşk değildir sadece!

S. SAY- Öbür türüsünü denedim. Hem de kolay katlanılabilen bir adamla. Biliyorsun Hulki'nin az bulunur yanları vardı. Gel gelelim en küçük bir heyecan yoktu yaşayışımızda. Ro-

botlar gibi yaşıyorduk...

G. EREN- Gerçekçi olmalısın. Bazı erkekler iyi aşık bazı erkekler de iyi koca olur!

S. SAY- Ergun o kadar iyi kalpli, o kadar uysal ki!..

G. EREN- Bana mı tanıtacaksın! Ama henüz nereye kadar tanıyorsunuz birbirinizi? Kimbilir daha karşılıklı terlikle bile oturmamışsınızdır! Gördüğünüz birbirinizin hep hoş yanları. Sonra daha önemlisi...

S. SAY- Biliyorum, benden on yaş küçük!

G. EREN- Şimdiden demediklerini bırakmıyorlar. Bir de evlenirseniz herkes nasıl karşılar, bir düşünsene!

S. SAY- Bıktım herkesin dediklerinden! Evlenmemizi isteyen Ergun!

G. EREN- Ayrıca sonunu düşün.

S. SAY- Hiç bir şey düşündüğüm, düşünebileceğim yok! Gittiği yere kadar gider..

G. EREN- Sen bol paraya alıştın. Parasızlık nedir haberin yok! Sıfırdan başlamak, hayatta hiç geçmediğin yollardan geçmek kolay değil senin için...

S. SAY- O kolay değil, bu kolay değil, sen de Sadri Fincancıbaşı gibi konuşuyorsun! Başka ne yapabilirim söylesene? Ergun'dan kopmam kolay mı? Mutluluk nedir birkaç ay tatıldıktan sonra, eski ölü yaşayışıma dönmek kolay mı? Ayrılmamız belki de Ergun'u daha çok sarsar! O kadar ayrı bir dünyada yaşıyor ki!

G. EREN- Onun kendine seçtiği yaşayış o! Ancak böyle yaşarsa mutlu olur, kendine sanatına bağlı kalabilir. Ayrılırsanız o acıyla üç beş şiir yazar avunur...

S. SAY- Böyle konuşma!

G. EREN- Yanlış anlama!

S. SAY- Çok zalimsin! Görsen, bir yazısından bir çift terlik, koca bir kitap çevirisinden ancak bir kat elbise alabilecek kadar para kazanıyor, yine de milyonlar kazananların duymadığı bir sevinç duyuyor. Eli de alabildiğine açık. O kadar rahat harcıyor ki harcarken. Parasız kaldı mı sesi çıkmıyor. Boynunu büküp oturuyor!

G. EREN- Dediklerin hep doğru. Ergun'u seviyorsun, sevmekte de haklısın, çünkü sevicek çocuk. Ama evlenmeyi aklından çıkar. Ergun'u seninle tanıştırtırken, biraz yaşayışın renkienir, sıkıntılarını unutursun diye düşünmüştüm. Böyle bir son aklımın ucundan geçmezdi. Şairler sevilir, evlenilmez! Onun şair arkadaşlarından bohemin-den kopup büsbütün sana bağlanabileceğini sanıyorsan aldanıyorsun!

S. SAY- Dört ay geçti, hemen hergün beraberiz!

G. EREN- Çünkü dört aydır o yine kendi hayatını yaşıyor. Evlenirseniz iş değişecek. Düzenli bir işe girip düzenli para kazanmak zorunda kalacak. Şimdiki özgür havasından uzaklaşacak. Hele istediği gibi yazamayınca...

S. SAY- Suçu ben de mi bulacak demek istiyorsun?

G. EREN- İster istemez! Çünkü doğrusu da sen olacaksın!

Çünkü istediği gibi boş gezip düş kurarak yazacak vakti kalmayacak. Her geçen gün sinirli, huysuz biri olup çıkacak!

S. SAY- (*Dalgın*) Acaba?

G. EREN- Evet! Bu bağlantıyı tadında bırakırsan güzel bir anı olur senin için, ötesi tehlikeli. Bazı oyuncakların içini açmak çocukları düş kırıklığına uğrattır, unutma!

S. SAY- Düşünemiyorum,...

Karanlık

II. TABLO

Birinci tablodan onbeş gün sonra. Akşam. Sahne aydınlandığında Suna yalnızdır. Bir süre, perdeyi aralayarak, pencereden sokağı seyrederek. Perdeyi elinden bırakır. Bekleyiş içinde olduğunu belli eden bir sabırsızlık içinde, kısa adımlarla salonda dolaşır. Piyanoya yaklaşır, oturur, Chopin'in 2. no.lu etüdünü çalmaya başladığı sırada, kapı çalınır, yerinden fırlar.

Holde kapıyı açmaya giden Nazife ile karşılaşır.

S. SAY- Sen bırak, kapıyı ben açarım...

(N. IŞIK geri döner- Suna SAY kapıyı açar. Gelen Ergün URAN'dır. Sanırlılar.)

E. URAN- *(Suna'yı kulağının dibinden öper.)* Ah, günler çok uzun!

S. SAY- Aksi değil mi? Yaz çıkıyor artık...

E. URAN- Senden uzakta uzun! Hem biz seninle yaza girmedik daha!.

(Getirdiği çiçekleri uzatır.)

S. SAY- Ooo! Çiçekler! Ergün'üm çiçek almış bana!

E. URAN- *(Çiçekleri verir.)* Benim bu öksüz kır çiçeklerimi se-

vecek kadar alçak gönüllü kraliçeme".

S. SAY- *(Büyük bir sevinçle)* Asıl sevdiğim çiçekler bunlar işte! Ne güzel! Hiç kimse bu kadar güzel çiçek getirmede bana! Ömrümde bundan daha güzel çiçek almadım!

(Aşırı sevinç gösterileri. Odada döner, sıçrar. Ergun'un boynuna sarılır. Boş bir vazoya atılır. Vazoyu alır çıkar.)

E. URAN- *(Suna'nun arkasından)* Bir zamanlar bu evin her köşesi çiçeklerle doluydu! Güller, karanfiller, orkideler...

S. SAY- *(Döner. Mutluluk içinde, vazoyu önce yazı masasının üstüne koyar, beğenmez, piyanonun üstüne götürür.)*

Yine olmadı! Kasılan, kendini beğenik çiçeklerdi tümü! *(Çiçekleri koklar.)*

Ah elimden bırakamıyorum bunları! En iyisi böyle...

(Vazoya sarılır.)

Böyle taşımak!

(Sonunda çiçekleri piyanonun üstüne bırakır.)

Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim!

(Piyanonun tuşlarıyla oynayan Ergun gülümser. Tek parmakla piyanoda eski bir tangonun notalarını çıkarmaya çalışmaktadır-Tangoyu mırıldanarak Suna'yı kolları arasına alır.)

E. URAN- "Düştüm şimdi ben aşkın o zalim kaygusuna"

Hadi dans edelim...

S. SAY- Dur, düşüreceksin beni!

(Tangoyu mırıldanmaya devam ederek Suna'yı kollarında döndürür.)

"Bana her an ilham veren senin aşkıdır Suna"

(Gülerek) Tray lom! (Durur Suna'ya sarılır.)

Canım benim,canım!

S. SAY- Bu ne neşe! Ne oldu bugün?

E. URAN- İş buldum! İş! Yaa! Sen ne sandın beni?

(Ayrılırlar.)

S. SAY- Peki, otur da anlat!

E. URAN- Sen yanıma oturursan otururum...

S. SAY- İçecek birşey alayım önce. Ne içersin?

E. URAN- Rakı!

(Suna kadehleri hazırlar.)

S. SAY- Nasıl bir iş bu?

E. URAN- Aylıklı sağlam bir iş.

S. SAY- Nerede?

E. URAN- Bir çeviri bürosunda. Dört gün sonra, yani bir kasımda başlıyorum.

S. SAY- *(Çıkarken)* Ne yapacaksın orada?

E. URAN- *(Arkasından kapıya ilerler.)* Çeviri elbet!

S. SAY- *(Elinde rakı şişesi, sürahi ile döner.)* Anlıyorum ya, ne çevireceksin?

E. URAN- Ne bileyim ben? Ne verirlerse! Ticaret mektupları, prospektüsler, sözleşmeler, kimlik belgesi örnekleri, daha bir sürü zırva.

S. SAY- Tatsız değil mi senin için?

E. URAN- Aksine çok tatlı! Günde beş sayfayı geçen çevirilere ayrıca sayfa başına ücret ödeyecekler.

(N. Işık, küçük bir tepsi içinde peynir daha başka mezeler getirir. Suna tepsiyi Nazife'nin elinden alır. İçindekileri ortadaki sehpanın üstüne yerleştirir.)

Niye susuyorsun? Daha kutlamadın bile beni?

S. SAY- Sevmedim bu işi!

E. URAN- Niye?

S. SAY- Sana göre değil!

E. URAN- Nesi bana göre değil! Makineye kâğıdı taktım mı taak tak tak, bir saatte beş sayfa çevirmem işten değil. Sonra gelsin gerisi! Günde üç dört sayfa da fazladan iş çıkarsa geçinir gideriz...

(Suna Say, kuruyemiş çıkarır.)

S. SAY- Yazık!

E. URAN- Neymiş yazık olan? Yoksa çeviri bürosunun parasına mı acıyorsun?

S. SAY- Bütün gününü alır senin!

(Ergun'un kadehini verir. Kendi kadehini alır, Ergun'un karşısına oturur.)

Niye giriyorsun bu işe? Benim için mi?

E. URAN- Senin için, benim için, ikimiz için, artık ne dersen de...

S. SAY- İkimiz içinse sevinemedim!

E. URAN- Ne yapalım? Ben sevindim!

S. SAY-Ciddi söylüyorum!

E. URAN- Anlayamıyorum? Ne var bunda keyfini kaçıracak?

S. SAY- Senin hayatın böyle güzel! Kuş gibi, uçarak, dilediğin yere konarak. Kafese giriyorsun, farkında değilsin! Ben razı değilim bu büroda çalışmana..

E. URAN- İyi ama...

S. SAY- Ben seni böyle tanıdım, öyle sevdim,değişmeni istemiyorum!

E. URAN- Değişeceğimi nereden çıkarıyorsun?

S. SAY- Değişeceksin! İster istemez değişeceksin! Sevmediğin sevemeyeceğin senin için sıkıcı gelen şeyler çevire çevire. "Üstün nitelikleriyle sayın tüketicilerin yararlarına sunulur..." Ne bileyim, daha bunun gibi, kuru, ruhsuz bir yığın gevezelik! Böyle şeyler kurutur seni, sanatını öldürür!

E. URAN- Her şairin ikinci bir işi vardır...

S. SAY- Böylesi değil!

E. URAN- Ayrıca, şimdi sorumluluklarım var benim!

S. SAY- Beni de geriye iten bu işte! Farkında olmadan biraz daha para, biraz daha para derken bütün gücünü, zamanını bu işe vereceksin, ardından içkiye! Sanatına zaman kalmayacak...

E. URAN- Suna'cığım, sevgilim, izin ver de bir süre için katlanayım bu işe!

S. SAY- Hayır! Bir gün bile katlanmana razı değilim!

E. URAN- İyi ama evlenmiyecek miyiz?

S. SAY- Bizim aşkımız böyle güzel! Ödemesiz, alışverişsiz! Değişmemeli, dayanabileceğimiz kadar dayanırız...

E. URAN- Yani nasıl? Ayrılacak mıyız?

S. SAY- Ağzımdan böyle bir söz çıkmadı!

E. URAN- Peki ne demek oluyor bu acı, püff! Bu yanık kokan sözler?

S. SAY- Şimdilik ayrılmamız için biri neden yok! İlerde ayrılmak zorunda kalırsak...

E. URAN- (*Parmağını Suna'nın dudakları üstüne koyar.*)
Sussss! Bu sözü duymayayım bir daha ağzından! Hadi içelim!

(*Kadehlerini yudumlarlar.*)

S. SAY- Bir arkadaşım vaktiyle demişti ki bana, çocuklar, bazı meraklı çocuklar vardır; güzel bir oyuncak verildi mi ellerine, oynamakla kalmazlar, ille de söker, değer, içinde ne var ne yok diye anlamaya kalkarlar- Oysa çocukluk, saman, ot, ona benzer bir şey çıkar oyuncuğun içinden...

- E. URAN-** Bugün canın sıkkın senin! Söyle ne oldu? Kiminle karşılaştın?
- S. SAY-** Ne ilgisi var? Sadece biraz gerçekçiyim!
- E. URAN-** Kim o arkadaşın, Gönül mü?
- S. SAY-** Niye hemen Gönül'ü suçluyorsun?
- E. URAN-** Onun sözleri bunlar!
- S. SAY-** Ben de düşünemez miyim?
- E. URAN-** Dinle, başka türlü oyuncaklar da vardır! Her nesnenin içi saman ot dolu değildir mutlaka. Ne bileyim, bak, yemek masasının üstünde duran nara. Nar çatlayınca bakılmasına doyulmayacak kadar güzelleşir!
- S. SAY-** Öyle değil! Meraklı bir çocuksun sen! Eline aldığın kadarıyla yetinmiyorsun, evlenecek kadar tanıyor musun beni? Zayıf yanlarımı, kaprislerimi, kusurlarımı göstermedim ki sana! Verebileceğim iyi ne varsa hep onları gördün! Sihirli, huysuz zamanlarımı görsen sever miydin acaba beni?
- E. URAN-** Birisi mutlaka bugünlerde aklını çelmiş senin! Kim o, bir bilsem! Dediklerin hep bir hastanın başında okunan dualara benziyor! Bak, şunu bil, seni kaybedersem, sensiz kalırsam vurulurum, kolum kanadım kırılır! Dediklerin hep bir hastanın başında okunan daulara benziyor! Bak, şunu bil, seni kaybedersem, sensiz kalırsam vurulurum, kolum kanadım kırılır! Doğrulamam kolay kolay bir daha!
- S. SAY-** Çok gençsin! Bir hafta geçmez anıların arasına karışırım. Daha çok kadın tanıyacaksın hayatında. Benden biraz daha iyi, biraz daha kötü, biraz daha güzel, biraz da-

ha çirkin, çok kadın seveceksin!

E. URAN- İstemiyorum,istemiyorum!

S. SAY- Felâket değil dediğim. Sevmek en büyük yeteneğin senin! Beni değil kimi olsa böyle sevecektin. Raslantı, bu bahar, karşına beni çıkardı... Sevebiliyorsun, ne güzel, ne cömert ver! Kadınları çeken yanın bu! Öyle sınırsız öyle uçsuz bucaksız bir seviş tarzın var ki!...

E. URAN- Seni seviyorum ben! Madem inanıyorsun bırak da ömrümün sonuna kadar hergün artan bir aşkla seni seveyim.

S. SAY- Kim istemez, hangi kadın geri çevirir bu dileği? Ama ben senin kadar güçlü değilim ki!

E. URAN- Offf! Ne diyeyim bilemiyorum!

S. SAY- Bugün pencereden bakıyordum. Karşiki apartmanın penceresinden bir evin içini gördüm. Adam açmış gazetesini okuyordu. Ayağında terlikler, sırtında pijama. Kadın ütü ütülüyordu. Seninle öyle mi olalım istiyorsun?

E. URAN- Ne kötülük var bunda?

S. SAY- Bütün söyleyeceklerimiz tükenmiş, karşılıklı gazete okumak,esnemek istemem seninle!

E. URAN- Ben de gazete okurum, herkes okur. Her kadın ütü ütüler. Birlikte yaşayınca her şey güzel gelir bana.

S. SAY- Belki de duyduklarımı tam anlatamıyorum. Gençliğimde tanısaydım, evlenirdim seninle, mutlu olurdum. Bir iş girer, çalışır, pazar günleri ütü de ütelerdim. Ama şimdi ayak uyduramam diye korkuyorum!

E. URAN- Ben evlenmemizi istiyorum. Açıp pencereyi bağırayım mı sensiz yaşayamam diye? Seni kaybedersem ölürüm diye?

S. SAY- Daha önce hiç sevmedin mi hayatında?

E. URAN- (*Donuk*) Sevdim!

S. SAY- Ne oldu?

E. URAN- Evlendi. Akrandık, öğrenciydik. Benden çok yaşlı, çok değişik bir adamla evlendi...

S. SAY- Sen ne yaptın?

E. URAN- Vurulduğum sanki! Yaralandım! İyileşmez bir yara. Hani yaralı hayvanlar vardır, gider, günlerce su kıyısında, güneşlenir, yarası kapanıncaya kadar kımıldamadan yatar. Yemez içmez, gülmez, sevinmez hep uyuklar gibidir. Günlerce öyle kalır, belki altı ay, belki bir yıl öyle kaldım ben de. Gözkapaklarımı kaldırıp önümden geçen kadınlara bile bakmadım. Vurgun, bitkin, yığılmış, uykuda gibi dolandım, bir gün içimde kımıldamalar başladı.

S.SAY- Ayrılırsak, bu kez daha çabuk iyileşeceksin!

E. URAN- Acaba? Yoksa duygularım mı körlenecek? Yirmi yaşındaydım o sıralar- Üstelik bir kadının neler düşündüğünü anlayamayacak kadar çocuktum, toydum! -De bana, kaybetmeyeceğim değil mi seni?

S. SAY- Kaybetmeyeceksin!

E. URAN- Söz ver!

S.SAY- O türlü değil! Bazı şeyler vardır ki kaybolmaz, kalır!

Birlikte olsak da olmasak da seninle olacağım yaşadıkça!
Yaşattığın mutluluk en güzel günleri benim hayatımın!..

E. URAN- (*Suna'nın dizleri dibine oturur- Ellerini alır.*) Benimle kal, hep böyle yakınımda, ellerin ellerimde kal! Benim güzel günlerim önümde daha! Yirmi dokuz yaşındayım. Benim yaşımda bir sanatçı nedir ki daha? Hele bizde? Bir çırak, bir hevesli! -Bugün bir oyun konusu düşündüm...

S. SAY- (*Ergun'un saçlarını ağır ağır okşar.*) Muhakkak çok güzeldir! Anlat, nasıl?

E. URAN- Anlatmam önemli değil! Hergün böyle bir oyun, bir öykü konusu düşünüyorum. Ya da bir roman konusu geçiyor aklımdan. Durmuyorum üzerinde. Not bile almıyorum. Oyun yazmak, roman yazmak benim için erken daha. Yirmi dokuz yaşında olduğumu unutma! *Molière*, *Shakespeare* bile ilk başarılı oyunlarını kırkına yakın verdiler. Ben içime bir takım tohumlar düştüğünü, çatlayıp yeşermeğe başladığını duyuyorum henüz! Başverip olgunlaşınca hasat günleri gelecek o tohumların. Şimdi karşılaştığım her insan ilgilendiriyor beni. Konuşması, düşünceleri, el yüz devinimleri, kımıldamaları, kısaca yaşamın bütün işaretleri ilgilendiriyor! Mutlu mu mutsuz mu diye düşünüyorum. Anlamaya çalışıyorum. Kolay kolay kimseyi unutmuyorum. Bir gün sahneye çıkaracağım onları. Birbirlerine seyrettireceğim! Acılarını, hüznelerini sevinçlerini, yalnızlıklarını, umutlarını bölüşecekler, avunacaklar, mutlu olacaklar oyunlarımızı doldurdıkları salonlardan çıkarken! Yüreğimin sıcaklığından hepsine birer pay, birer dilim

dağıtacağım onlara. Çocukluğumda, ikinci üstleri, annemin bana verdiği reçelli ekmek gibi, birer dilim...

S. SAY- (*Eğilir, Ergun'un saçlarından öper.*) Yazacaksın, inanıyorum! Çok güzel oyunlar yazacaksın! Yazdıklarından çok daha güzel şiirler...

E. URAN- O zaman yanımda olmalısın benim!

S. SAY- Sen çocuksun! (*Sesi titrer.*) Çok tatlı, çok tatlı, kocaman bir çocuk...

(*Ergun'un yüzünü avuçları arasına alır, önce alnından sonra gözlerinden öper.*)

E. URAN- Gözlerimden öptün! Uğur getirmez bana!

S. SAY- Öyle geldi içimden! (*Gülümser, kadehini alır.*) Hadi kalk, sevdiğin bir plak koy pikaba. Bu gece hiç eğlenmediğimiz kadar eğlenelim...

Karanlık

III. TABLO

Bir hafta sonra. İkinci üstü.

Suna, salonda edebiyat dergilerini karıştırmaktadır. Telefon çalar. Suna okuduğu dergiyi dizleri üstüne bırakır. Telefonu açıp açmamakta kararsızdır.

S. SAY- Nazife, telefona bakar mısın?

N. IŞIK- *(Hol kapısından girer, telefonu açar)* Evet... Buyurun..
(Vericiyi eliyle kapatır.)

Sadri bey...

S. SAY- *(El hareketiyle karışık)* Evde yok de.. *(Nazife vericiyi açarken)* Yahut da dur, geliyorum... *(Kalkar.)*

N. IŞIK- *(Vericiye)* Bir dakika beyefendi..

S. SAY- *(Vericiyi alır. Nazife'ye)* Peki sen git.

(Nazife, merakını açığa vuran kararsız adımlarla, bir iki kez arkasına bakarak çıkar.)

(Vericiye) Siz misiniz Sadri Bey? Nerelerdesiniz böyle?... Tatildegdim, bir süre Ankara'dan kaçmak istedim... Bu akşam mı?... Gürültüsüz bir yerde olabilir... Yemekte anlatırsınız hepsini... Hayır eve uğramayın, evde olmayacağım.. Akşam üstü Gönül'e söz verdim... Evet saat

dokuza doğru Gönül'den alırsınız... Teşekkürler, güle güle...

(Telefonu kapatır. Bir an telefonun başında kararsız kalır. Telefonun yanındaki sandalyeye çöker. Gözlerini Ergun'un çiçeklerinden ayıramaz. Bitkin bir durumdadır.)

Ne yapalım?.. Ne gelir elimden?.. Hayat böyle.. Beki de en iyisi, ikimiz için de en hayırlısı bu... *(Kalkar.)* Nazife..

N. IŞIK- *(Girer)* İçerki odadan dolmakalemimi getirebilir misin bana?

(Nazife yatak odaları bölümüne geçer.)

Offf! Allahım sen bana kuvvet ver...

(Nazife döner. Kalemi verir.)

Teşekkür ederim.

(Kısa bir süre odanın ortasında ayakta, verilmesi çok güç bir kararın eşiğinde, birbiri içinde yumruklarını sıkarak, perişan bir halde kalır. Neredeyse acıdan inleyecek durumdadır.)

Off! Çok zor! Zok zor! *(Karar vererek)* Bir denerim, olursa olur...

(Yazı masasının başına oturur. Bir kağıt çeker. Yazmaya başlar.)

Ergun... Elininin körü! *(Kendi kendine çatarak)* Ergun! *(Kağıdı yırtar.)*

(*Düşünceli*) Daha doğru, daha beni anlayabileceği bir söz?. (*Yazmaya hazırlanır.*) Aşkım benim (*Yüz buruşturur.*) Olmadı! Sırası değil! (*Yeniden yazmaya davranır*) Bir tanem. Off! Aynı şey... En iyisi Ergun! Yoksa Ergunum mu desem? (*Birden huçkırarak yazı masasına kapanır.*) Ergunum,Ergunum, canım, bir tanem, Kıymetlim!.. Yardım et bana, yardım et, ne olursun!.

(*Kalkar, barı açar, bir kadeh konyak doldurur. Bir yudum içer. Kadeh elinde yazı masasına döner.*)

Allahım, kuvvet ver bana!

(*Konyağın gerisini içer. Acele üç beş satır çiziktirir. Mektubu katlar, zarfa koyar. Kalkar. Mektup elinde*)

Nazife!

N. IŞIK- (*Girer.*) Neyiniz var?

S. SAY- (*Kararsız*) Hiç, seni çağırdım..

(*Mektubu gerisine gizler.*)

N. IŞIK- Sapsarısınız?

S. SAY- Bir şeyim yok.

N. IŞIK- Sallanıyorsunuz.

S. SAY- (*Yazı masasına tutunur.*) Hafif bir baş dönmesi.. Hava almam lazım. Çıkacağım.

(*Telefon çalar. İki birden, oldukları yerde kımıldamadan telefona bakarlar.*)

N. IŞIK- Telefon!

S. SAY- *(Heyecanını tutmaya çalışır.)* Bırak, açma.. *(Kol saatine bakar.)* Açma..

N. IŞIK- Ergun Bey olmalı..

(Telefon çalmakta devam eder.)

S. SAY- Bilmiyorum.

(Eliyle alnını bastırır. Silkinir. Kalkar., Telefona doğru bir iki adım atar. Durur.)

Hayır!. Kalsın.. *(Kararlı)* Kimseyle konuşacak durumda değilim.. Çıkıyorum.. *(El çantasını alır.)* Bu gece ne zaman döneceğim belli değil! Anahtarım var. Ergun Bey gelirse masanın üstündeki mektubu verirsin..

(Telefon çalmakta devam ederken kapıya doğru ilerler.)

Karanlık

IV. TABLO

Bir saat sonra. Sahneden piyano eksilmiştir. Nazife, Ergun'a kapıyı açar..

N. IŞIK- Buyurun..

E. URAN- (*Nazife'nin elini sıkar.*) Nasılsın, Nazife bacı?

N. IŞIK- Teşekkür ederim.

E. URAN- (*Evin içini dinler.*) Hanım yok mu?

(Karşılığını beklemeden salona geçer.)

Suna! (*Yatak odalarına doğru ilerler.*) Sunacığım! (*Nazife'ye döner. Tekrarlar.*) Yok mu?

N. IŞIK- Çıktı.

E. URAN- Çıktı mı? Ne zaman?

N. IŞIK- Bir saati geçiyor!

E. URAN- (*Saatine bakar.*) Bir saat önce telefon ettim. Kimse açmadı..

N. IŞIK- (*Kısa bir duraklamadan sonra*) Ben alışverişteydim..

E. URAN- (*Bakınır.*) Piyano ne oldu? Yoksa?

N. IŞIK- Evet, satıldı..

E. URAN- Off! Ne oluyor anlamıyorum? Peki, kendisi nerde?
Gecikti herhalde?

N. IŞIK- Hayır, geç gelecek..

E. URAN- Geç mi gelecek! -Bana bir haber bırakmadı mı?

N. IŞIK- (Göstererek) Masada bir mektubunuz var..

E. URAN- (Olanları anlar. Üzgün, yavaş sesle) Peki, ben alırım.

N. IŞIK- (Üzgün) Kahve içer misiniz?

E. URAN- (Kendini toparlamaya çalışır. Yarım kalan bir gülümseme ile) Hayır.. Sen bekleme..

(Mektup elinde, bir koltuğa oturur. Boş elinin parmak uçlarıyla bir süre alnını ezerek kararsız kalır. Ani bir hareketle mektubu açar.)

Hoparlörde SUNA'nın Sesi- Ergun,

Ayrılmamız gerekiyor. Öyle bir yere geldik ki bundan sonra aşkımıza bir cümle daha ekleyemeyiz. Seni evde bekleyecek cesareti kendimde göremedim. Beni affet. Neden sorma. Herşey çok, ama çok güzeldi. Birlikte geçirdiğimiz her gün, her dakika için bana binlerce teşekkür...

Suna..

(Birden acıyla yerinden fırlar.)

E. URAN- Nerede?

*(Yatak odalarına doğru atılır. Hızla geri döner) Nerede?
(Yemek odası boşluğunda kaybolur, yine hızla geri döner.)
Nerede?*

(Nazife'yi omuzlarından kavrar.)

Bilmiyor musun nereye gittiğini? Söyle! Nerede?

N. IŞIK- Söylemedi ki!

E. URAN- *(Sarsar.)* Saklama Nazife, söyle, oyuncak değil bu!

N. IŞIK- Bilmiyorum..

E. URAN- Nasıldı?

N. IŞIK- Üzgün... Sizin gibi?..

E. URAN- Telefon eden oldu mu?

N. IŞIK- *(Kararsız)* Duymadım..

E. URAN- Nereye gitti?

(Nazife susar.)

Hanımın çocukluk ediyor, bilmem lâzım?

(Nazife Susar.)

Gönül Hanıma mı?

N. IŞIK- Belki de..

E. URAN- Teşekkür ederim..

(Telefona atılır. Gönül'ün numarasını çevirir.) Çaldı..

(Sabırsızlıkla bekler.)

Cevap vermiyor..

(Nazife'ye)

Hem de çok çocukluk ediyor... Cevap yok...Anlaşılan çıkmışlar...

(Telefonu elinden bırakır.)

Kendisi bilir... *(Mırıldanır.)* Madem böyle istiyor... *(Üzgin. Ağır adımlarla hole doğru ilerler.)* Geldiğimi söyle... O kadar... Başka hiç bir şey söyleme... Allahayısmarladık!

Karanlık

V. TABLO

Ertesi gün, öğleden sonra.

Sahne aydınlandığı sırada, sağda solda kapalı valizler görünür. Suna küçük bir valizi daha yerleştirmeye çalışır.

S. SAY- Off! Acı bu hayat; ne yapsan acı! Ya da biz yaşamasını bilmiyoruz.

G. EREN- Başka elinden ne gelir ki...

S. SAY- Çirkin bu benim yaptığım, çok çirkin!

G. EREN- En doğrusunu yaptın!

S. SAY- Hayır çirkin. Kaçtım adeta...

G. EREN- Aldırmaa!

S. SAY- Yüzyüze gelip söyleyebilmek, ayrılalım demek kolay değildi ki. Nerde bende o kuvvet? Biraz üzgün dursa dayanamazdım. Nasıldı o dün gece sana uğradığında?

G. EREN- Geçer, hepsi geçer, üstünde durma?.

S. SAY- Nasıldı? Çok mu içmişti? Sarhoş muydu?

G. EREN- Değildi o kadar...

S. SAY- Ben biliyorum nasıl olduğunu...

G. EREN- (*Saatine bakar.*) Sadri Bey neredeyse gelir. Elini ça-

buk tut biraz..

S. SAY- (*Gönül'ün dediklerini dinlemeden, devamla*) Kurşun yemiş, yaralı.... Kolu kanadı kırık... Bakışları güvensiz... Her yanı acılar içinde...

G. EREN- Biraz öyleydi. Geçer bunlar, hepsi geçer. Doya doya yaşanmış tatlı bir aşkın anısı olur. Acının böylesi gelsin insanın başına. Bomboş dümdüz bir hayattansa, insanın yaşamında bu türlü acılar bulunsun. Sen iyisin ya?

S. SAY- Bir de iyi mi olmamı istiyorsun? Etlerimin içinden kemiklerim, parmaklarımdan tırnaklarım sökülüp alınıyor sanki.. Ergun'dan sonra Sadri Fincancıbaşı'nın karısı!. (*İç çeker.*) Ohhhh!. Allahım... Zor, çok zor!

G. EREN- Akşam'a İstanbul'dasın. Değişiklik olacak senin için. Böyle durumlarda yer değiştirmek, yolculuk iyi gelir..

S. SAY- İçimden halâ bir ses "Vazgeç, çık Ergun'u ara!" diyor. Nasıl peki dedim anlamıyorum. Sanki dünden beri beynim durdu. (*İç çeker.*) Ne yapabilirdim bilemiyorum ki? Evin bütün geçim yükünü Ergun'a yıkmak! Kendim bir yana, bir de kızımvar. Yengesiyle geçinemedi. Okul giderleri neredeyse bir sermaye.. (*İç çeker.*) Görüp göreceğim bu karmış işte!..

G. EREN- Üzülme, daha çok güzel günlerin olur ilerde...

S. SAY- Bitti! Hepsi bitti! Benim gibi aylak bir kadın için hayat aslında uzun! Bundan sonra aşk yok benim hayatımda! Bütün mutluluğum iki evlilik arasında bu beş ay sadece... O sözde dostlar, durmadan Ergun'u çekiştirenler, beni soğutmaya çalışanlar bayram etsinler şimdi. Sonunda bu

duruma getirdiler işte! Dünden beri ölü gibiyim. Duygu-suzlaştım, uyur gezer oldum!..

G. EREN- Sunacağım, büyütüyorsun. Acın daha çok yeni...

S. SAY- Hayır! Bundan sonra hep böyle! Yemek masaları, iş konuşmaları, iş yemeklerinde Sadri Beyin çevresindeki-lerle basmakalıp konuşmalar, beylik fıkralar, mizah dergilerinden aktarma *esprit*'ler..

(*Kapı çalınır.*)

N. IŞIK- (*Girer*) Hamfendi, Bülent Beyden geldi..

(*Bir zarf uzatır.*)

G. EREN- Davetiye olacak, Feriha ile evleniyorlar..

S. SAY- (*Zarfı açar.*) Evet. Çabuk karar verdiler.

G. EREN- Öyle olacağını biliyordum..

S. SAY- Üçümüz de mutlu olmasını beceremedik. Ne sen, ne Feriha ne de ben..

(*Nazife hazır bavuluları hole çıkarır.*)

G. EREN- Yalnız biz mi? Bizim sınıftan kiminle karşılaşsam hepsinin bir derdi var. Çoğu ilk kocalarından boşandı..

S. SAY- Dünden beri şu bizim Nazife'ye bir iki kez imrendiğim oldu desem inanır mısın? Keşki onun gibi hizmetçilik yapacak cesareti kendimde görebilseydim!..

G. EREN- Saçmalama...

S. SAY- Saçmalamıyorum.. Kazanıyor hayatını. Gönlünün sev-

diği ile yaşıyor.. Ergun darıldı mı bana dersin?

G. EREN- Kimseye kırgın kalamaz o! Hele sana...

S. SAY- Öyle olursa üzüntüüm hafifler biraz.. Ne güzel şiirleri var.. Oyunlar yazacak ilerde.. Adını duyacağım hep.. (*İç çeker.*) Ankara'yı ilk kez sevmiştim.. İstanbul'a yerleşeceğim. Bundan sonra Ankara'yı görmek dokunur bana...

G. EREN- Yine karşılaşacaksınız Ergun'la...

S. SAY- Hayır, bitti! Öylesi bana göre değil! Ergun'la karşılaşmak isterim elbet, ama çok ilerde. İki dost gibi.

G. EREN- Onu zaman gösterir.

S. SAY- İlk evliliğim de böyle olmuştu benim. Biliyorsun, kiminle evlenmeyi düşünüyordum, kiminle evlendim.

G. EREN- En güzel yerinde nokta koydun bu işe, inan.

(*Kapı çalınır. Sadri Bey girer.*)

S. FİNCANCIBAŞI- Hazırlıklarınız tamam galiba?

S. SAY- Sizi bekliyordum.

G. EREN- Program Sadri bey?

S. SAY- (*Nazife'ye*) Su saatini kapa.

(*Nazife çıkar.*)

S. FİNCANCIBAŞI- İstanbul'da sadece üç gün kalacağız. Avukatım telefon etti. Üç gün içinde nikâh pasaport muameleleri tamamlanacak..

N. IŞIK- (*Döner.*) Kapattım hanımcfendi..

S. SAY- Balkonun pancurlarını kapat. Açık bir yer kalmasın iyice bak..

(Nazife geride pancurları kapatır. Oda kararır. Suna elektrik lâmbalarından birini açar.)

G. EREN- *(Sadri'ye)* Evet?

S. FİNCANCIBAŞI- İki ay kadar, Costa Del Brava, Madrid, Palma de Mayorka'da bir balayı gezisi. Dönüşte Londra, Paris'te birer hafta. Suna bazı eksiklerini tamamlar diye düşünüyorum. Noeli, yılbaşını Roma'da geçirdikten sonra döneriz..

G. EREN- Enfes..

S. SAY- Bu kadar uzun gezi sıkar beni.. Önümüzdeki ay İnci Almanya'dan dönecek. Yirmi gün sonra İstanbul'da oluruz..

S. FİNCANCIBAŞI- *(Suna'ya hediye ettiği saateline alır.)* Saat kalmış..

S. SAY- Kolumda saatim var..

S. FİNCANCIBAŞI- İstanbul'a almayacak mısın?

S. SAY- Öbür eşyalarım ile birlikte gelir. Uçakla gidiyoruz. Ağır-
lık olur.. *(Kararlı)* Ben hazırım..

(Koltuğun üstünde duran pardesüsünü giyer.)

Nazife hadi mantonu giy.. *(Gönül'e)* Nazife'yi İstanbul'a alıyoruz..

S. FİNCANCIBAŞI- Evet, buyurun... *(Yol verir.)*

S. SAY- (*Sadri'ye*) Gönül hava alanına kadar bizimle geliyor.

S. FİNCANCIBAŞI- Çok iyi..

(Nazife mantosunu giymiş döner.)

S. SAY- (*Nazife'ye*) Çıkarken elektrik sigortasını kapat..

Üçü ellerine birer valiz alırlar. Gönül önde, ardından Sadri bey, sonra Suna birbiri ardından çıkarlar. Işıklar söner. Sahne sadece henüz açık kalan sokak kapısından aydınlanır. Nazife'nin çıkıp kapıyı çekmesiyle sahne kararır.

PERDE

Zengin olmak, makam sahibi olmak, aydın olmak çok zaman mutluluğu yakalamaya yetmiyor. İnsan çabaladıkça batıyor, hayatı çekilmez bir hâl alıyor.

"*Bir Sabah Gülerek Uyan*"ın kişileri de bu mutsuzluk çemberinin içinden çıkamıyorlar. Atmış oldukları yanlış bir adının, vermiş oldukları yanlış bir kararın bedelini mutsuzluklarıyla ödüyorlar.

"*Bir Sabah Gülerek Uyan*", bizi hayatın gerçekleriyle yüz yüze getiriyor. Aynı hüznü oyun kahramanları ile birlikte yaşıyoruz. Acı ama ne yazık ki gerçek.